

νησο όπου «*συνεθλάσθη*» ή δύναμη του *Ξέρξη*, «*κῆπος Παναγίας*», ποιητική έκφραση για «*βασιλείον Παναγίας*», όπου σύμφωνα με τους Χαιρετισμούς ή Παναγία θεωρείται και σαν «*Διάνοια*», πρὸς τιμὴ τῆς ἀπὸ τὸν Κύριο ἀπέραντα τιμηθείσης *Μητέρας*, τῆς Θεοτόκου μητέρας-παρθένου. Συμβαίνει οἱ εἰπωμένες τρεῖς φράσεις («*κῆπος διανοίας*» ή τρίτη, ἀφορώντας τουλάχιστο τῆ χιλιετία τοῦ Ἰθω) νά ψηφίζουν 724 μονάδες ή καθεμιά, ὅσο και ή φράση «*Θεῖον πῦρ*», κάπως ἀλληλένδετα με τὰ λεγόμενα στή *σελ. 81*. «*Μήτηρ Θεοῦ Κυρίου*» ψηφίζει τὸν ὀριακά κρίσιμο χρόνο-ἀριθμὸ 1940, ὄχι τυχαία δαφνογραμμένο για τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα τὴν πάντοτε φιλελεύθερη και λοιπὸν ἀντιφασιστική (ἀντιδικτατορική). «*Ζωοδόχος Παναγία*» ψηφ. ἀκριβῶς 1821 + 146 ἴσον 1967, ὅσο και «*Ζωοδόχος Διάνοια*». «*Πηγῆς προσευχῆς*» ψηφ. 1962. «*Σινᾶ 261*» σὺν ή κλειδα «549», ἴσον «Ἰθω», και «Ω.», και «*κέρας Θεοῦ*», και «*τὸ Ὄρος*», 810 μονάδες καθενα. Και προσθέτοντας «*Κυρίου 1000*», και 161 (σελ. 76 ψηλά), ὅσο ψηφ. «*Ἑλλην Ἄβελ*», προκύπτει 1971. Οἱ ψηφισμοὶ δὲν ὑποχρεώνουν, δὲν ἀφοροῦν ἀποδείξιμη ἐπιστήμη κατ' ἀρχή, ὑπηρετοῦν ὁμως τὴν πίστη μυητικά ή μυστικά, και λοιπὸν χρειάζονται Θεοδοξάζοντας.

Ἄς ὑπάρξη λοιπὸν ἀνοχή και για τὸ (πανάρχαιο) ψηφίζειν. Στὸν εἰπωμένο ἀριθμὸ 1971 ἰσοψηφίζεται ὁ *Βιβλικὸς* ἀριθμὸς 430 (σελ. 34 μέσο και χαμηλά) ὅταν τοῦ προσθέσωμε 1541 μονάδες. Ὄποτε «*χριστιανὸς ἀριθμὸς*», και «*χριστιανὸς νόμος*», (1541 + 430), και (στὴν ἀλληγορική τοῦ ναοῦ περιγραφή, Βασιλέων Α', 7, 41-42, ἐδῶ σελ. 64 μέσο και 68 ψηλά) «*στύλος ἄνθος-νόμος γῆ*», ψηφ. 1971. Πάνω στὸν ἀλληγορικὸ στύλο βασιίζεται μιὰ «*σφαῖρα ἐπίθεμα*» συμβολίζοντας τὴ γῆ. Τὸ ἄνθος (ψηφ. 330) εἶναι οὐσιαστικά ἀνθοκαρπισμένο ἴσον ἀξιοποιημένο· εἶναι *ρόδι* ποῦ ἀλληγορεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. «*Ἄνθος ροιῆς*» (ροδιᾶς), ἤδη σπουδαῖο στὴν κρυπτικά χριστοκεντρική μύηση τῶν Ἑλευσίνιων μυστήριων τῆς ἔλευσης τοῦ Ἰησοῦ, ψηφίζει ὅσο και «*ΙΗ. ΧΡ.*», 718 μονάδες, ὅσο και τὸ τῆς συν-ἀφορώμενης «*Μητρός*» (718). Βιβλικά ὁ Κύριος συμβολίζεται με *ἄνθος* και με τὸν ὠραιότατο δυνατὸ καρπὸ: τὸ *ρόδι*, τὸ ἀρχαῖο πνευματικὸ σύμβολο τοῦ *γάμου*, ποῦ ἐσωτερικά του εἶναι ἕνας ἱερὸς καρπὸς θαῦμα-ὁμορφιάς, ὅπως και ή σύνολη Βιβλικά χριστοκεντρική μύηση. (Σελ. 79 ψηλά. Ἰσαίας 11, 1 τῶν Ο', και Βασιλ. Α' 7, 41-42).

«*Λίθος... κεφαλὴν γωνίας*» [Πράξεις 4, 11, Ψαλμὸς 117 (118) 22, Ἰσαίας 28, 16, Λουκᾶς 20, 17, κλπ.], ψηφ. 1997. Και συναφῶς Ματθαίου 21, 41-44, οἱ μετὰ τοὺς Ἑβραῖους κληρονόμοι γεωργοὶ Του εἶναι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι σὺν δυὸ φορές ἱστορικά Θεοδοξάζοντας (στὶς ἀντίστοιχες δυὸ Παρουσίες Του, τουλάχιστο), ἐννοοῦνται στὸ στίχο «*καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἀλλοῖς γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς*

ΚΑΡΠΟΥΣ *ἐν τοῖς ΚΑΙΡΟΙΣ ΑΥΤΩΝ*». Αὐτοὶ οἱ καιροὶ αὐτῶν εἶναι βέβαια οἱ καιροὶ τοῦ Πατέρα Θεοῦ (Πράξεων 1, 7, καὶ Α' Τιμόθεων 6, 14-15 «*καιροὶς ἰδίους*», σελ. 71, 79, 80), τοὺς λέγει ὁμοῦς «*καιροὶς αὐτῶν*» διότι οἱ Θεοδοξάζοντες γεωργοὶ Του κάπως θὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους των πνευματικὸ ρόλο ὑπηρετικῆς πρωτοπορείας Θεοξάρτητης, μάλιστα ἰδιαίτερα στὴ δωδεκαετία 1961-1973 [ὅπου 1973 ψηφ. «*ἀγάπης Χριστοῦ*»]. Καί, ὄχι τυχαία, τοῦ Δοξαζόμενου Παντοκράτορα τὸ «ΚΑΙΡΟΙΣ ΑΥΤΩΝ» ψηφίζει ἀκριβῶς τὸν Οὐρανοσήμαντο ἀριθμὸ-χρόνο «1962» γιὰ τοὺς γεωργούς Του τοὺς Ἕλληνες ὑπηρετικά, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητός Του φιλόθροπα. Πνευματικὰ νοοῦνται: ἀγρός, γεωργοί, καρποί, σὰν φῶς θαύμα Του. «*Κύριος θαύματος*» ψηφ. ὅσο καὶ «*φῶς καρπὸν*», 1821, ἐνῶ «*φῶς καρπὸς*» ψηφ. 1971, καὶ «*θεμέλια φωτός*» ψηφ. 1970, τὸ ἔτος ἐμφάνισης τοῦ Ἰωάννη Του, τοῦ σὰν γιὰ τρίτη φορά δρῶντος «*Ἰωάννη Ἡλία*» Του, «*ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλίου*» (Λουκᾶς 1, 17, Μαλαχίας 4, 4-5), τοῦ Ἡλία Του τῆς ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑΣ, καὶ γι' αὐτὸ μέγιστου Προφήτη τιμηθέντος νὰ βαπτίσῃ τὸν Παντοκράτορα στὸν Ἰορδάνη· τοῦ Ἡλία Του ποὺ «*ἐν λόγῳ Κυρίου ἀνέσχευεν οὐρανόν, κατήγαγεν οὕτως ΤΡΙΣ πῦρ*», Θεῖον πῦρ, σύμφωνα καὶ μὲ τοῦ Κυρίου τὸ ρῆμα: «*αὐτὸς ἐστὶν Ἡλίας ὁ μέλλων ἐρχεσθαι*» (Ματθαίου 11, 14), ὅπου τὸ μὲν «*ἐστὶν*» ἴσον τὸ παρὸν γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Πρώτης Παρουσίας Του, τὸ δὲ «*Ἡλίας*» ἴσον τὸ μακρυνὸ παρελθόν γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ «*ὁ μέλλων ἐρχεσθαι*» ἀφορᾷ τὸν ἔσχατο καιρὸ (1940-2300) τῆς Β' Παρουσίας Του, πρὶν βέβαια ἀπὸ τὴν εἰκοσιχίλιοστήν ἡμέρα-ἔτος (20000, ἢ μεταχριστ. 2000: τῶν προφητειῶν ὁ «*χρυσὸς ἀριθμὸς*»), ὅσο ψηφίζεται «*ΗΜΕΡΑ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ*» (2000, ἰσούμενο πρὸς 23000, ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ. τῶν ΠΕΝΗΝΤΑ Καιρικῶν 360χρονων αἰώνων-καιρῶν Του), *πρὸς φιλόθροπα δόξα Του*. Ἐτσι ὁ Κύριος ἐπικυρώνει τὸ «*ΤΡΙΣ*» τόσο τῆς Σοφίας Σειράχ 48, 1-3, ὅσο καὶ τὸ τοῦ Ἰώβ Του στὸ «*ἐργᾶται ὁ Ἰσχυρὸς δόδους τρεῖς*». (Σελ. 103 μέσο). Σοφία Σειράχ 48, 1-3 [σελ. 23].

Στὸ ἴδιο χωρίο Ματθαίου 21, 44 «*ὁ πεισὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον ΣΥΝΘΛΑΣΘΗΣΕΤΑΙ*» (κάπως καὶ σὰν ἄλλος Ζέρξης ἐπίσης), τὸ πολυπροφητεμένο «*συνθλασθήσεται*» ψηφ. 1423, ὅσο καὶ «*ἔρημος Κυρίου*» (σελ. 42), καὶ «*ἔρημος συντελεῖ*» (προφητεία Λέοντος Σοφοῦ, Κ. Τσαταλοῦ εἰπωμένο βιβλίον, σελ. 51, 57)· στὸ ὁποῖο 1423 προσθέτοντας τὴν Κλειδα «549», τῆς Βασιλείας Του, προκύπτει ὁ ἰδιαίτερα χριστοκεντρικὸς Του ἀριθμὸς-χρόνος 1972. Οἱ προφητεῖες Του πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία προλέγουν καὶ γιὰ Σταυρὸ σὰν παρήγορο Οὐράνιο σημεῖο Του (σελ. 39 μέσο καὶ χαμηλά, καὶ κάποιον ὑποβλητικὴ εἰκόνα στοῦ ἀδελφοῦ κ. Τσαταλοῦ τὸ βιβλίον σελ. 59), ἐνῶ οἱ ἔσχατοκαιρικὲς προφητεῖες στὸν Ἡσαΐα μιλοῦν γιὰ σημαία λαῶν, *Θεῖα σημαία* ποὺ εἶναι κάπως μαζί καὶ ση-

μείον-σύσσημον. Συνδυάζοντας Εύαγγέλια, Ἡσαΐα (49, 22), προφητείες Ὁρθοδοξίας, καὶ τὸ μακάριον τοῦ Δανιήλ ἔτος 1335 ἴσον 1971 (σελ. 39 πάλι), ἀνατέλλει πρόσθετη ἐρμηνεία, γ ἢ ἰ ν η πιά, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σταυροῦ σὲ σημαία (Ὁρθοδοξίας συνεξαρτώμενα), δηλαδή ἑλληνική, διότι σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ προειπωμένα στὴ δωδεκαετία 1961-1973 οἱ Ἕλληνες σηκώνομε ἓνα πολὺ ἰδιαίτερο ὑπηρετικὸ ρόλο, ἔστω δημιουργικὸ Σταυρὸ Του... Ρόλο κάπως ἐξαγοραστικὸ, ἐξαγοραστικὸ ἐπίσης καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὅπου σχετίζονται Ἄθως, Ἡπειρος, Κωνσταντινούπολη, κλπ. Ἄς ὑπάρξη λοιπὸν ἀνοχή γιὰ ψηφισμοὺς συναφείς: «Ὁδρανὸς ὄρος ἐξαγορᾶς» (1091 + 440 + 440), καὶ «Σημαία Σταυροῦ ἐξαγορά», καὶ «ΧΡ. Σταυρός» καὶ «Ὁ Τίμιος Σταυρός», ψηφ. 1971 καθένα. Ὅχι ἄσχετα, ἀφοῦ γίνεται μέτρημα, ἄς εἰπωθῆ πρὸς δόξα Του ὅτι οἱ στὸν ἴδιο στίχο τῆς Σοφίας Σολομώντα 11, 20 φράσεις «σιαθμῶ πνεύματος δυνάμεως» καὶ «πάντα δὲ μέτρω ἀριθμῶ σταθμῶ» διέταξας, (σελ. 66), καθεμίᾳ ψηφίζουν τὸν προρρυθμισμένον ἀριθμὸ-χρόνον 3996 τοῦ πανουράνιᾳ ἔνθρονον κατοικοῦντος τὸν αἰῶνα-χρόνον, τοῦ Κυρίου μας Χριστοῦ, τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Λόγου-Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ λέξις «δὲ» ψηφιζόμενη 9 δηλώνει τὴν ἐννεάδα, τὸ «ἐννεά» τὸ χαρακτηριστικώτατα ψηφίζον 111, τριαδικά, ἀκριβῶς διότι μνητικά ὑποσημαίνει τὴν στήν κτιστὴ φύση τῶν ὄντων ὄλων ἀλληλο-εἰσχώρηση (περιχώρηση) τῆς τριάδας στὸν ἑαυτὸ τῆς, ἐνιαία τῆς σὰν τέτοιας κινητικῆς μονάδας, σὲ (πέραν τῆς τυπικῆς λογικῆς) κινητικώτατη τρεῖς φορές τριπλῆ μοναδοποίησίν τῆς (μιὰ τριπλῆ, ἢ μιὰ τριαδικὴ φορά, γιὰ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ τρία ὄντολογικὰ κύματά τῆς ποὺ καθένα των ἀποζητᾷ μιὰν συγχρόνως τριπλῆ αὐτοδιακατοχή: μιὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ μιὰ μὲ τὰ ἄλλα δυὸ ὄντολογικὰ κύματα ἴσον τρεῖς τριπλῆς τέτοιες ἀέναιες αὐτοδιακατοχῆς ποὺ εἶναι μιὰ ἐννεάδα ἀναγόμενη στὴν αὐτοτριάδα ἢ τέτοια μονάδα, κ.ο.κ.).

Τὸ ἴδιο ψηφίζει (3996, ἢ 4 π. Χ.) ἡ βαθυσήμαντη φράσις «ἀγία μεταμόρφωσις εἰς φῶς» ποὺ κάπως ἐξηγεῖ τὴν τοῦ νοεροῦ φωτὸς ἀναγέννηση τοῦ Πιστεύοντος καὶ μετανοοῦντος καὶ βαπτιζόμενου ἀνθρώπου, τὴν προ ἀνάστασίν του δηλαδή. Καὶ σχετίζεται μὲ τὸν ἐν πνεύματι Ἄναγεννητὴ Κύριο ὄχι μόνον μὲ τὴν συνομιλίαν Του πρὸς τὸν Νικόδημον (Ἰωάννη κεφάλ. γ'), ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενον ὅτι ὁ κατευθεῖαν ἀπόγονος τῶν Ἀβραάμ-Δαβίδ, ὁ μνήστορας τῆς Παναγίας Μαρίας, Ἰωσήφ, δὲν εἶναι ὁ σπείρας γιὸ σύζυγος, καὶ ὅμως σωστά ὁ Ἰησοῦς θεωρεῖται σὰν ὁ κατὰ σάρκα ἀπόγονος τῶν Ἀβραάμ-Δαβίδ, μὲ ἀσπορη σύλληψη τῆς Παρθένου Παναγίας, διότι σὲ νόμιμη καὶ ἀγία συμφωνία τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν πιστὸ Του γενάρχη μας Ἀβραάμ (πνευματικὸ πᾶ γενάρχη μας, ἀλλὰ μαζὶ καὶ μὲ τὸν Ἄναγεννητὴ Κύριο πνευματικὸ Πατέρα μας: Γαλάτας 3, 7-9), ἢ συνέχεια τοῦ πλήθους τῶν ἀπογόνων τοῦ περιούσιου λαοῦ Του εἶναι πᾶ πνευματογέννητη, ἀνάγεται πᾶ

στην Πίστη στον Σωτήρα Χριστό: «διότι γι' αὐτὸν τὸν πανανθρώπινο πιά Λυτρωτικὸ λόγο *«εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου»* καὶ τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν *ἐκ Πνεύματος ἐστὶν Ἁγίου»*, καὶ ὀρθὰ ὁμολογεῖ τὸ Πιστεύω τῶν χριστιανῶν γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό *«Σαρκοθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπίσαντα»*. Ματθαίου 1, 18, 20. [Σελ 74, 75]. *«Σταθμῶ πνεύματος δυνάμεως»* εἰπώθη ψηφίζει διπλᾶ 3996 στὸν ἴδιο εἰπωμένο στίχο Σοφίας Σολομώντα 11, 20. Καὶ στὸ τριαδικὸ πού εἰπώθη σχῆμα, τὸ *«πνεύματος δυνάμεως»* σχετίζεται, μάλιστα κάπως τριαδολογικὰ διαφωτιστικώτερα, μὲ τὸ *«Πνεῦμα Ἁγίου ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ.»* Λουκᾶς 1, 35. Τρόμος μεγάλος ἢ θεολογία, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι κανεὶς ἀνεκτὸς καὶ κάπως βοηθούμενος.

Ἡ ἀνάλυση τοῦ ὄρου *«μεταμόρφωσις»*, ἡ θεοσήμαντη Κορφῆ-ναὸς τοῦ Ἄθω, εἶναι ἀξιόλογη στὶς τρεῖς τετράδες τῶν 12 γραμμάτων της: *«μετα 346 + μορφ 710 + ωσις 1210»*, μὲ σύνολο 2266. Ἡ μὲν μία ὄψη τῆς ἀνάγνωσής εἶναι *«Παναγίας 346 + ἐλέους 710 + στόλος Ἰ. 1210»*, ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης. Ἡ δὲ ἄλλη ὄψη εἶναι *«διανοίας 346 + ἅγιον Πνεῦμα 710 + οἶνος ΙΩ. 1210»*. Τοῦ ἀθροίσματος 2266 ἡ ἀνάγνωσις εἶναι τὸ τῶν προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας *«χρυσὸς ἀριθμὸς 2000 + Ἑλλάς 266»*, καὶ ἐπίσης *«Φροῦριον ΧΡ. 2000 + Ἑλλάς 266»*, ἴσον *«μεταμόρφωσις 2266»*, ἴσον *«κλειθρα Κυρίου οὐρανοῦ»* (2266), καὶ ὑποσ. σελ. 29, Ἰώβ 26, 13. Τὸν πρωτοπόρο ρόλο της ὅμως ἡ Ἑλλάδα τὸν παραχωρεῖ στὴν Εὐρώπη στὸ τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, σύμφωνα μὲ προφητεῖες Ὁρθοδοξίας, βίο Ἀνδρέα σαλοῦ σελ. 90 συνδυασμένα μὲ Ἀγαθάγγελου-Πολυεῖδη κεφάλαια γιὰ κεντρικὴ Εὐρώπη κλπ., καὶ μὲ ἄλλα ἀκόμη δεδομένα. Σὲ πολὺ τελευταῖο μόχθο φαίνεται κάπως βέβαιο ὅτι ὁ ἄγνωστός μας Ἰωάννης Του εἶναι στοὺς Ἕλληνες.

Ὁ Ἀγαθάγγελος-Πολυεῖδης (πού μερικὰ μέρη τῶν προφητειῶν του, ὅσο κι' ἀν φανῆ ὑπερβολή, φτάνουν τὸ ὕψος τοῦ Ἡσαΐα, θεωρούμενα στὴν ἐσχατοκαιρικὴ τους παμμέγιστη σημασία) φέρει ὄνομα *«Πολυεῖδης»* (ἢ Πολυειδής), πού δηλώνει, ἤδη αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴν στὸ 1970 προσδοκώμενη ἐμφάνισις τοῦ Ἰωάννη, τὴν προφητικὴ ἐξάρτησις-ἀναγωγὴ τοῦ Πολυεῖδη ἀπὸ τὸν στὸν οὐρανὸ μέσω τοῦ Χριστοῦ καθοδηγοῦντα Ἰωάννη. Διότι *«ἀειδής καὶ πολυειδής»* εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ στὶς προφητεῖες ἐπίθετα-χαρακτηρισμοὺς τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰωάννη τοῦ ἐσχατοῦ καιροῦ. *«Συλλογαὶ διαφόρων προρρησεων»* Π. Στεφανιτζῆ, σελ. 135. Κάπως συναφῶς, Μεθοδίου Ἀρχιεπισκόπου Πατάρων (ἑνατος αἰῶνας) προφητεία, *«θεωρία περὶ τῶν μελλόντων γενέσθαι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος»* (δηλαδὴ στὸν ἐσχατο καιρὸ ἴσον στὸν ἑβδομο καιρὸ, ἴσον στὰ τελευταῖα 360 χρόνια τῶν 2520 χρόνων πού ἀρχίζουσιν στὸ

220 π. χ. και τελειώνουν στο 2300 μ. Χ., στο όσο ψηφίζεται «ἀριθμὸς φωτός», 2300), ἄμεσα ἀφορώντας τοὺς Ἑλληνας σὰν ἔθνος ποὺ ὑπηρετικὰ-ἀγνιστικὰ σηκώνει προδρομικὸ ρόλο δοξάζοντα τὸν Κύριο φιλάνθρωπα. Καὶ ὁ Κοσμάς Αἰτωλός, προφήτης καὶ ἅγιος, φανερώνει τὴν ἐξάρτηση-ἀναγωγή του στὸν Ἰωάννη-Ἡλία, ἀπὸ τὰ λόγια του ὅπως μᾶς ἔχουν διασωθῆ, «τὰ λόγια ὅποθ' σὰς λέγω ἐκείνου εἶναι». Βιογραφία τοῦ ἁγίου ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. Ἱεροκῆρυκα Αὐγούστ. Ν. Καντιώτη, σελ. 177.

Ὁ πανεξουσιοδοτημένος Του εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης (τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σημαίνει Θεοῦ δῶρο, καὶ περαιτέρω ἰσοψηφίζει «Θ, δωρεᾶς», καὶ «εὐλογία Χ.»), σελ. 87 χαμηλά, σελ. 43, 44), ἀφορᾶ λοιπὸν παραπολὺ τοὺς Ἑλληνας. Ἀκόμα καὶ ὅταν δραματικὰ στὴ δωδεκαετία τῆς Ἀναγέννησης (1450-1462) ἡ προοδευτικὴ εὐλογία ἀφήνει τὸ αὐτο-χρεοκοπημένο Βυζάντιο καὶ μεταφυτεύεται στὴ Δύση, ἀκόμη καὶ τότε ἡ ἱστορικὴ ἐνταφίαση τοῦ ἑλληνικοῦ σπόρου εἶναι μόνο προσωρινή (ἐνὸς καιροῦ), μὲ προφητικὴ ὑπόσχεση ἀνάστασής του καὶ ἀξιοποίησής του φιλάνθρωπα Θεοδοξαστικά. Ἔτσι, ὑποσημαίνεται κάπως, ἐνῶ ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, ὁ πατριάρχης τῆς Ἀναγέννησης, γεννιέται στὸ 1452 (καὶ σὰν ὄνομα ψηφίζει 1453, σελ. 83 μέση), στὸ ἴδιο τὸ 1452 ψηφίζεται χριστοκεντρικὰ τὸ ἄθροισμα 333 + 1119 διαβαζόμενο «Ἑλλησιν Ἰωάννης», καὶ «Ἰωάννης ἡ ἐλπίς». Στὸ τέλος δωδεκαετίας Ἀναγέννησης, 1462, προσθέτοντας μισὴ χιλιετία (ὅσο ψηφ. «ὕμιν» ἀριθμὸς 500, ἢ 10X50, μνητικά ἀναφερόμενος δυὸ φορές ἀπὸ τὸν Ἀποστολικὸ Πατέρα Κλήμη στὴν Α' Ἐπιστολὴ του πρὸς Κορινθίους, 25), προκύπτει ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ πρῶτος χρόνος τῆς δωδεκαετίας 1961-1973, τὸ 1962 τῆς σελ. 29. Δηλαδή 1462 + 500 = 1962. (Τὰ 1453 + 518, καὶ 1453 + 520, ἔχουν ἐπίσης σημασία).

Τὸ ὑπηρετικὰ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἔτος 1962 (ἢ 19962, ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ.) εὐλογεῖται νὰ τὸ προφητέψη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς στὸ τραγικὸ ἔτος 1453, καὶ τὸ προφητεύει χριστοκεντρικὰ, ἀνώνυμα σὰν Λαὸς φορέας τῆς εὐλογίας Του. Εὐλογεῖται νὰ προφητέψη ὁ ἴδιος ὁ λαὸς, ὄχι καμμιά ἄλλη τάξη ὅποιαδήποτε, διότι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ μονάχα ὁ χιλιοπροδομένος αὐτὸς παραγωγικὸς λαὸς ἀξίζει νὰ εἶναι ὁ κατευθεῖα πρῶτος φορέας τῆς εὐλογίας Του, ἀξίζει νὰ κἀνῃ τὴν κατοπινὴ τῆς παλιγγενεσίας Ἐπανάσταση τοῦ 1821, τὴν κατοπινὴ ἀνάσταση τοῦ 1912, τὴν κατοπινὴ φιλότιμη ἀντίσταση τοῦ 1940 καὶ πέρα, τὴν προσδοκώμενη ἠθικὴ δημιουργία τῆς δωδεκαετίας 1961-1973. Πῶς χριστοκεντρικὰ ὁ λαὸς μας στὸ 1453 προφητεύει τὴν πρώτη κρουόμενη «ῶρα» τῆς οὐρανοσήμαντης δωδεκαετίας, δηλαδή τὸ 1962; Σὲ ἄμεσο συσχετισμὸ μὲ τὴ σελ. 71 (μέσο), ὁ Λαὸς προφητεύει στὸ 1453 τὰ ἐξῆς κρυπτικά, στὸ Θεοκελάδημα-κελάρυσμα τοῦ πηγαίου τραγουδιοῦ του, ὅπου δραματικὰ ἐνθρονος ὁ Πηγοπατέρας Θεὸς παρηγορεῖ τὸ λαὸ ποὺ γέννησε

την αρχαία Τραγωδία, σταλάζει βάλσαμο ελπίδας στον Ὁρθόδοξο Ἰσραήλ Του τρισβαθα στοργικά:

«Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια, σημαίνει ἡ Ἁγία Σοφία μ' ἐξηνταδυὸ καμπάνες...»

Πῶς χριστοκεντρικά παρηγορεῖται ἐδῶ ὁ λαὸς πού Θεοταγμένα ὑπηρετήσε-έδοξεσεν τὴν Πρῶτη Παρουσία τοῦ Κυρίου; Μὲ τὸ νὰ ψηφίζη ἀκριβῶς 3996 μονάδες τὸ ἐξῆς Θεόσταλτο ψηφιδωτὸ τοῦ τραγουδιοῦ του: *«σημαίνει ὁ Θεός 678 + σημαίνει ἡ γῆ 343 + σημαίνουν τὰ ἐπουράνια 1847 + σημαίνει ἡ Ἁγία Σοφία 1128»*, ἴσον 3996, ἴσον τὸ ἔτος 4 π. Χ. τῆς Πρώτης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ (καθαρευουσιάνικο) *«ἐξήκοντα δύο ἔτη»* ψηφίζει τὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1301 τῆς γένεσης τοῦ Ὁθωμανικοῦ κράτους. Τὸ *«μ' ἐξηνταδυὸ καμπάνες»* ψηφίζει τὸ τριαδικὰ χριστοκεντρικὸ 1333 (ἢ 333 σὺν 1000, διαβαζόμενο *«ἡ ἔλπις Κυρίου»*, ὅπου 333 εἶναι καὶ *«Ἑλλησιν»*). Τὸ *«ἐξηνταδυὸ»* λακωνικὰ ὑποσημαίνει τὸ Οὐρανοσήμαντο 1962 (καὶ 19962), δηλαδὴ σημαίνει τὴν ἐλπίδα, τὴν ἐλπίδα πού ταυτόσημα εἶναι Ἑλπίδα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας (Θεοδοξαστικά ὑπηρετικά), ὅπως ἀνάλογα οἱ ἀριθμοὶ 996 καὶ 96 μποροῦν μυητικὰ νὰ συμβολίζουν τὸν 3996 (ἴσον 4 π. Χ.). *«Ἐξηνταδυὸ»* ψηφίζει 896, πού θυμίζει τὸ 1896, τὸ τῆς σελίδας 30 *«636»* σὺν ἓνα Βιβλικὸ 1260 (τρισημίση καιροῦς), τὸ 1896 τὸ χρειαζούμενα μαστιγωτικὰ προετοιμάζον τὴν ἀναγέννηση τοῦ 1909 καὶ κατοπινά, στὴν ἐλληνικὴ ἱστορία. (Τὸ 1260 ψηφ. καὶ *«ἀριθμοῦ 630 + Νόμου 630»*, ὅπου 630 εἶναι τὸ ἓνα δέκατο τῶν ἀδαμικῶν-ταξικῶν 6300 ἔτων ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ.). Ἐκεῖνο τὸ τρεῖς *«σημαίνει»*, κάτι θὰ σημαίνει... Ψηφίζει 324 (ἢ 2X162), τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ 2X1836 γιὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς 3996 (μέσο σελ. 94), κοινὰ ἀναλυόμενα σὲ ἀριθμολογία δομῆς πρωτόνιου (σελ. 62, 63). Ὁ ἔτσι θεώμενος ἀριθμὸς 324 ψηφίζεται στὰ ἐξῆς: (σελ. 104 ψηλά) *«Ἄγνος»*, *«Ἑλληνας»* (σὲ αἰτιατικὴ πτώση), *«βασιλ. 3⁵ + νικᾶ 3⁴»*, καὶ *«θεῖον 144 + διαθήκη ἀγγελῶν 180»* (ὅπου οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις ὑποσημαίνουν τὴν πρὸς τὸν Ἰσαὰκ αἰώνια Διαθήκη τοῦ Θεοῦ ἀμέσως ὕστερα πού ὁ Ἀβραάμ ὑπάκουσε καὶ ἀλληγορικὰ ἀγνίστηκε μὲ τὴν περιτομὴ τῆς ἀκροβυστίας του: Γένεση 17, 1, 19, 24, 26). Τὸ δὲ 180 (μισὸς καιρὸς, τέλος ὑποσημείωσης σελ. 29) εἶναι ἡ Θεοταγμένη διάρκεια ζωῆς τοῦ Θεοκληρονόμου Ἰσαὰκ, στὴ Γένεση 35, 28: *«καὶ ἦσαν αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰσαὰκ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἔτη»*. [Τόσο, σύμφωνα μὲ προφητεῖες Ὁρθοδοξίας, σελ. 133, διαρκεῖ ἡ νεοελληνικὴ πρωτοπορεία τῆς Ὁρθοδοξίας συνεχιζόμενη κατόπι ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξοποιημένη ἀνανεωμένη κεντρικὴ Εὐρώπη, ὅπου τὸ ἔτος 1997 τῆς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη παράδοσης τῆς ἐξουσίας θεωρεῖται καὶ σὰν 2000, ὅπως π. χ. ἀντίστοιχα τὸ 3996 θεωρεῖται καὶ σὰν 4000, καὶ τὸ 2996 σὰν 3000

επίσης. Τέλος σελ. 21, αρχή 22, τέλος 67, και σελ. 68]. Και τέλος υποσημείωσης σελ. 29, για τὸ ἑλληνικὸ 180.

Στὸ ἴδιο κύκνειο προφητικὸ Τραγούδι τοῦ Ὁρθόδοξου Ἰσραὴλ (στὸ 1453), ὁ ὑπηρετικὰ Θεοκληρονόμος λαὸς ψάλλει «62 καμπάνες», ὅπου, ψηφίζοντας, «62 + καμπάνες 397», ἴσον 459 (ἴσον τρις 153) ψηφιζόμενο «ρήματι» ἀλλὰ καὶ «**βασιλείας**», σὲ τριαδικὰ ἐνιαία θεώρηση μὲ τὸ Οὐρανοσημαντὸ 62 (ἴσον 1962, ἢ, 19962). Ἡ φράση «**Σημαίνει Κύριος ὁ Θεὸς σημαίνει ἡ γῆ**» ψηφίζει 1821, σὰν ἐλπίδα συνοδεύουσα τὸ 1453 (περαιτέρω ψηφιζόμενο «**Κυρίου 1000 + σημεῖον 383 + ἀγγελία 70**»). Ἄλλὰ τὰ «σημαίνει» στὸ προφητικὸ Τραγούδι εἶναι τριαδικὰ, δηλαδὴ τρία. Λοιπὸν, προχωρώντας, τὰ **δυὸ «σημαίνει» κάνουν τρεῖ: ἱεροὺς κύβους**, ἢ 3X216 ἴσον 648, ποὺ ἐφαρμοζόμενα στὴν τρέχουσα ἕκτη χιλιετία (ἴσον καὶ δευτέρη μεταχριστιανικὴ) συμβολίζουν κάπως τὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1648 (σελ. 88,78)· ἐνῶ τὰ **τρία «σημαίνει» κάνουν 972**, ἀνάλογα ὑποσημαίνοντας τὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1972 (σελ. 78, 88). Στῆς ἴδιας αὐτῆς χιλιετίας τὸν ἀριθμὸ 430 (Ἔξοδος 12, 40 καὶ 41, καὶ Γαλάτας 3, 17, ἐδῶ σελ. 34), πάλι ἀνάλογα ὑποσημαίνοντας τὸ ἔτος 1430 μ. Χ., **Θεοταγμένα χρονικὰ ὁ Κύριος φωτίζει τὸν κοσμικὸ τότε, καὶ κατόπι Πατριάρχη, Σχολάριο Γεννάδιο νὰ ἀποκρυπτογραφήσῃ τὴν ὄντως κρυπτικώτατη προφητεία τῆ γραμμένη πάνω στὸν τάφο (καὶ τὸν περίφημο κίονα) τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου**. Συναφεῖς σελ. 42-44 στὸ εἰπωμένο βιβλίον τοῦ κ. Κ. Τσαταλοῦ· σελ. 547-549 στὸ βιβλίον «**Σύνοψις διαφορῶν ἱστοριῶν**», τοῦ ἔτους 1684. Ἄλλὰ «**Νέα σύνοψις διαφορῶν ἱστοριῶν**», τοῦ Κύπριου Μ. Σιγάλα, ἐξεδόθη τὸ 1637 στὴ Βενετία (σελ. 42, 45, ἔργου κ. Τσαταλοῦ), ὥστε πιθανώτατα ἡ πηγὴ αὐτὴ ἀνατρέχει πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση τῆς Πόλης (πρὶν ἀπὸ τὸ 1453)· ὑπάρχει καὶ χειρόγραφο τοῦ 1550, τῆς Βαυαρικῆς Βιβλιοθήκης.

Συναφῶς, ἡ «**Σύνοψις**» αὐτὴ ἰδιαίτερα τονίζει, πράγμα σημαντικό, ὅτι «**ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὅπου ἐγράφησαν τὰ ἀνωθεν ψηφία (γράμματα) εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ὅπου ἐξήγησε ταῦτα ὁ Σχολάριος Γεννάδιος, εἶναι χρόνοι ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χίλιοι ἑκατὸν ἑνας. Καὶ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Μέγας Κωνσταντίνος, χρόνοι τριακόσιοι εἴκοσι ἑννέα**». Τώρα, ὀλόκληρο τὸ τοῦ 1453 προφητικὸ δίστιχο χριστοκεντρικὰ ψηφίζει 3996 σὺν 1333 ἴσον 5329, ὅπου τὰ τρία τελευταῖα ψηφία 329 ἀπλῶς θυμίζουν τὸ μὲ τὴν προφητεία ἀλληλένδετο 329. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ἀριθμὸς 5329 εἶναι καὶ Πυραμίδικός-Βιβλικὸς ἀριθμὸς-ἔτος 5329, ἴσον μεταχριστιανικὸ ἔτος 1329, ἡ ἐναρμόνιση μὲ τὸ εἰπωμένο χρησμολογικὸ 1329 εἶναι ἀπόλυτη. Τὸ εἰπωμένο 1430 ψηφίζεται «**ἀριθμὸς Κυρίου**», «**Διάνοια-Θεὸς συντελεῖ**», καὶ «**ἡ Ὁραία θύρα**» (=ὁ Χριστός, Ἰωάννη 10, 7, 9, καὶ Πράξεις 3, 2), καὶ

«Χρυσίον» Του. Πάλι, Σοφίας Σειράχ 11, 20 «σταθμῶ πνεύματος δυνάμεως» 3996, σὺν «Ἑλλησιν Κυρίου» 1333, ἴσον 5329. Ἡ σπουδαιότατη αὐτὴ προφητεία τῆς Ὁρθοδοξίας, παραπολὺ ἀφορώντας τὴν ποιμνη-Ὁρθοδοξία καὶ γενικὰ τὴν ἀνθρώπιότητα ἔμμεσα, τελειώνει μετὰ τὴ Θεῖα φιλόανθρωπη ἐπέμβαση τοῦ ἀγνώστου πανεξουσιοδοτημένου Του «φίλου» ὁ ὁποῖος, στὸ συντονισμὸ τῶν προφητειῶν, εἶναι ὁ προσδοκώμενος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης Του, ὁ «βασιλεὺς ἀπὸ πενίας».

Συναφῶς, «Περὶ ἀρχῆς δὲ ᾧδίνων καὶ περὶ συντελείας, πῶς σοι ἀδακρονεὶ διεξέλθωμεν τέκνον; ἐν γὰρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἀναστήσει ὁ Θεὸς Βασιλείαν (Δανιὴλ 2, 44) ἀπὸ πενίας· καὶ πορεύσεται ἐν δικαιοσύνῃ κυλιῆ· καὶ γενήσεται δι' ἐλεημοσύνης πολλῆς τοῖς πᾶσιν εὐάρεστος, καὶ τοὺς πένητας πλουσίους ἀπεργάσεται· καὶ ἔσται εἰρήνη, ὃν τρόπον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε, διὰ τὸ μὴ ποιεῖν πόλεμον πώποτε.» «καὶ ἐν τῷ μὴ εἶναι πόλεμον ἐπὶ τῆς γῆς, συγκόψουσι τὰς σπάθας αὐτῶν καὶ τὰ βέλη εἰς ζιβίνας καὶ εἰς δρέπανα καὶ εἰς ἐργαλεῖα γεωπονικὰ (Ἠσαΐας, 2, 4).» Βιογραφία Ἁγ. Ἁνδρέα σαλοῦ, σελ. 87.

Οὔτε ὁ ἀριθμὸς-χρόνος τέλους βασιλείας Λέοντος Σοφοῦ εἶναι τυχαῖος (912, χίλια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 1912, σελ. 34). Οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Πολυεῖδη (Ἁγαθάγγελου) εἶναι τυχαῖο (σελ. 133)· οὔτε ἡ πόλις ἀπ' τὴν ὁποία αὐτὸς κατάγεται, ἡ Ἀδριανούπολις, εἶναι τυχαία, διότι «ὁ Ἀββᾶς Θεόκλητος Πολυεΐδης», «πολύπλαγκτος κληρικὸς, ἀνὴρ δράσεως πολυμεροῦς», «προῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης ἧτις πρώτη πασῶν» (στὴ μείζονα Παλαιστίνη Του Εὐρώπῃ) «ἐδοκίμασε τὸν βαρὺν κλοιὸν τῆς δουλείας, ἐξ Ἀδριανουπόλεως.» Θρακικά, τόμος 3, 1932, σελ. 84-88. Οὔτε εἶναι τυχαῖο ὅτι τὸ παραπολὺ δύσλυτο πρόβλημα τῆς Κύπρου (πιθανώτατα ἀφορώμενο στὶς τρεῖς προφητεῖες τοῦ Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ 48, 49, 50, στὴ σελ. 332 τῆς εἰπωμένης βιογραφίας του), ὑποχρεωτικὰ προβάλλει ἕνα Γόρδιο δεσμὸ, τῶρα ἐσχατοκαιρικὰ, σὲ κείνο τὸ γεωγραφικὸ χῶρο ὅπου στὴν Πρῶτη Παρουσία τοῦ Κυρίου ἐγίνε ἡ πρώτη ἐξόρμησις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Εὐρώπῃ. Ὅλα αὐτὰ (καὶ πολλὰ παραλειπόμενα) ἔχουν τὶς κάποιες συμμετρίες τους ἀφανῶς διενεργούμενες ἀπὸ τὸν Κύριο τῆς Ἱστορίας, τὸν Κύριο τῶν ἀνταποδόσεων (Ἰερεμίας 51,56).

Στὴν ἴδια βιογραφία Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ, σελ. 327 ἀναφέρεται γιὰ τὰ Ἐπτάνησα (πιθανῶς «τὰς νήσους ἐπταταύλους» στοὺς χρησμοὺς Λέοντος Σοφοῦ, Migne τόμ. 107, σελ. 1141, 1142), μιὰ προφητεία του πολλαπλᾶ ἐκπληρωμένη σχετιζόμενη μετὰ ἀριθμοὺς 1810 + 54 = 1864. Γιὰ τὸ 1810, σὰν 1450 + 360 = 1810, ἐγίνε νύξη στὴ σελ. 71. Τὸ 1810 ψηφ. «Ἰὼ Κυρίου», καὶ «ἀγιασμὸς εἰς τὸν Κύριον», ἡ στὴν Ἐξοδο 39, 30 φράσις ἢ γραμμένη πάνω στὸ ἱερὸ βασιλικὸ στέμμα-μίτρα. Τὸ δὲ 54 ἐξηγεῖται στὶς σελ. 39, 62, ψηφίζον «Ἐδέμ» (παράδεισος), τόσο οὐράνια ὅσο καὶ γήινα. Καὶ πανουράνια, «Μέγας διάκοσμος ἐδέμ» ψηφ. 864 + 54 = 918

(σελ. 62, 63, 39), τὸ ὅποιο 918 ψηφ. ὅσο καὶ «*ρήματι 459 + βασιλείας 459*», καὶ «*ὁ Βασιλεύς*», καὶ «*ΙΗΣ. ΧΡ.*» (918), γήινα, οὐράνια, πανουράνια. Στὸ εἰπωμένο 1810 (ἀκόμη ψηφ. «*κείρας Θεοῦ Κυρίου*»), προσθέτοντας ἀράδα πενήντατεσσάρια προκύπτουν προρρυθμισμένοι ιστορικοὶ χρόνοι σπουδαῖοι, κατὰ σειρά: 1864, 1918, 1972, 2026. Πιθανῶς καὶ μὲ μισὰ πενήντατεσσάρια ἢ 27, προσθέτοντας, ὑπάρχουν κάπως ἀλληλένδετοι οἱ δέκα ἀριθμοὶ-ἔτη: 1810, 1837, 1864, 1891 (;), 1918, 1945, 1972, 1999, 2026, 2053 (χίλια χρόνια μετὰ τὸ «1053» τῆς προφητείας, σελ. 38). Ἄλλὰ γιατί τόση σημασία στὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1810; Διότι [σελ. 71 ὄλη] 1450 σὺν 360 ἴσον 1810, συμπληρώνεται τότε ὁ πρῶτος Καιρὸς τῆς Ἀναγέννησης, τῆς Θεοεξάρτητης καὶ συνεχιζόμενης Ἀναγέννησης τῶν τελευταίων 850 χρόνων τῶν 6300 ἀδαμικῶν ἐτῶν (1450-2300 μ. Χ.).

Ὁ τοῦ Ἰωάννη προδρομικὸς δείχτης, ὁ φέρων ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα «*Πολυεῖδης*» (ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπίθετα τοῦ Ἰωάννη), ὁ Ἀγαθάγγελος, κάπως εἶναι κόσμημα τῆς εἰπωμένης βασιλικῆς «*μίτρας κυρίου*» του (Ἔξοδος 39, 30), καὶ οἱ χρησμοὶ του πρωτοφανερόνται στὸν προρρυθμισμένο χρόνο 1751 (σελ. 77) [*αμίτρας Κυρίου*] ψηφ. 1751] κάπως ἀναλυόμενο σὲ $(70 \times 10) + (70 \times 7) + (33 \times 10) + (33 \times 7) = (700 + 490) + (330 + 231) = 1751$ ὅπου 33 εἶναι ἀριθμὸς ὑποσημαίνων τὸν Κύριο, 10 καὶ 7 εἶναι τὸ Βιβλικὸ ζευγάρι ἀριθμῶν (Ἀποκάλυψη 13, 1), τὸ 7 ὑποσημαίνει σοφία (σελ. 32, 62, 69, 70, 77, 103), τὸ 10 Πυθαγόρεια καὶ Βιβλικὰ ὑποδηλώνει τελειότητα (σελ. 31 ψηλά), τὸ 70 ἀγνότητα-ἀγνεία (σελ. 32, 80, 81), τὸ 490 ἀφορᾷ ἑλληνικὴ ἱστορία ὄχι μόνο σὰν 490 π. Χ. (Μαραθῶνας), ἀλλὰ καὶ σὰν ἄθροισμα τοῦ εἰπωμένου 1810 σὺν 490 ἴσον 2300 μ. Χ. (ὑποσημ. σελ. 29)· τὸ δέ, συνέχεια, 330 ἐπίσης ἀφορᾷ ἑλληνικὴ ἱστορία (σελ. 71, 79, 80). Τὸ 17 ἀναφέρεται 12 φορές καὶ στοὺς Ἀριθμοὺς, κεφάλαιο 7, στὴν προσφορὰ εἰρηνικῆς θυσίας ἀντίστοιχων δώδεκα ἡμερῶν (ἀλληγορικὰ μιᾶς δωδεκαετίας)... Ὁ ἀριθμὸς 70 ἀναφέρεται δώδεκα φορές σὰν ἀπόλυτα συσχετισμένος μὲ τὸν «*σίκλον τὸν ἅγιον*». (Ἀριθμοί, κεφ. 7). Στὴ δὲ Γένεση 11, 26 (καὶ ἀλλιῶς, σελ. 44 ἐδῶ) ὁ 70 σαφῶς συμπεραίνεται ἅγιος, «*καὶ ἔζησε θάρα εβδομήκοντα ἔτη καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀβραμ*» (τὸν «*Ἀβραμ*» τὸν ψηφίζοντα 144, ἔσο καὶ «*θεῖον*»). Καὶ προσθέτοντας 70 σὺν 144 προκύπτει ὁ 214 πού ἐπὶ τὸ (7 + 7) δίνει τὸ 2996 (σελ. 56), τὸ ἤδη κάπως προβλεπόμενο στὴ Γένεση, διότι ὁ Ἀβραμ εἶναι προορισμένος νὰ λάβῃ Θεῖαν εὐλογία ὑπὲρ ὄλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Ὁ δὲ τοῦ Ἀβραμ σαρκικὸς πατέρας «*θάρα*» ψηφίζει ὅσο καὶ τοῦ Δαυὶδ ὁ πνευματικὸς πατέρας «*Νάθαν*», ψηφ. τὸν κάπως τριαδικὸ ἀριθμὸ 111 (ὅσο ψηφ. καὶ «*λαοί*», ὄλοι οἱ λαοί, πού μέσω τοῦ Ἀβραμ εὐλογοῦνται). Καὶ ἄθροιζόμενα τὰ 111 καὶ 145 («*Ἀβραὰμ*») κάνουν τὸ 4^η ἢ 256 (ὅσο ψηφ. «*Ἀληθής*», κλπ. σελ. 104 ψηλά). Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴ σαρκικὴ γέννηση πρὸς τὴν πνευματικὴ γέννηση (στὸν

Υαλμωδό Δαυίδ προτυπώνοντα τὸν Χριστό) εἶναι μιὰ Ἐναγέννησις (Ἰωάννου κεφ. 3) ποὺ προτυπώνει τὴν Ἐνάστασι, τὴ μέγιστη Ἐναγέννησι, 2996 μ. Χ.

Ὁ δὲ Ἐβερ, πρόγονος τοῦ «Ἄβραμ», ὕστερα ποὺ γιὰ πρώτη φορά εἶχε τέκνο, ἐξῆσε χαρακτηριστικά ἕνα καιρὸ σὺν τῷ «ἀγγελία» 70, ἢ 360 + 70 ἴσον 430 χρόνια (ὅσο ψηφ. «Νόμος» κτλ., σελ. 34), στὴ Γένεση 11, 16-17.

Κατὰ μιὰ ὑπόθεσι τοῦ γράφοντος ὁ προσδοκώμενος Ἰωάννης, ὁ ἀπόλυτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Παντοκράτορα Χριστοῦ, ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν περιοχὴ Θεσσαλονίκης (Ἕλληνας ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ Μακεδονία), καὶ θὰ ἔχη γερούς πνευματικούς δεσμούς μὲ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Ὁ Λέων ὁ Σοφὸς ἦταν γιὸς τοῦ Βασιλείου τοῦ Α', τοῦ Μακεδόνα. Στὶς Πράξεις 16, 6-13, βαθυσήμαντα «ἀὴρ τις ἦν Μακεδὼν» διεβίβαζε στὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὁδηγία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ δώσῃ ἀπόλυτη προτίμησι στὴν πορεία του ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας, σὰν ἑλληνικῆς γέφυρας πρὸς τὴν Εὐρώπῃ. [*Ἐδρώπῃ*] ψηφ. 1393, ὅσο καὶ «θεμέλια ἀγάπης Κυρίου», καὶ «ἀρχῆς Θεοῦ», ἐσχατοκαιρικά, σελ. 85]. («Μακεδῶν» ψηφ. 70 σὺν 850). Ἡ ἑλληνικὴ Μακεδονία καὶ ἄλλοτε ἔκανε ἐκπολιτιστικὴ (μὲ τὶς ἀτέλειές της) ἐξόρμησι, μὲ τὸν Ἀλέξανδρο ὑπηρετοῦντα κάποιο ἱστορικὸ Σχέδιο. «Καὶ τῶν Θεσσαλονικέων ἡ πόλις, σὺ νικήσεις τοὺς ἐχθρούς του. Καύχημα γὰρ ἀγιοσύνης ὑπάσχεις, καὶ ἠγίασέ σε ὁ Κύριος». Βίος Ἄνδρέα σαλοῦ σελ. 91. Τώρα πρόκειται γιὰ ἁγία Χριστοκρατικὴ (καὶ κάπως λοιπὸν ἀντιμαμωνικὴ) ἐξόρμησι τοῦ προσδοκώμενου «βασιλέως ἀπὸ πενίας», Θεόθεν ἐπιβάλλοντος τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἄν στὸ εἰπωμένο «Μακεδῶν» προσθέσωμε τὸ Βιβλικὸ ΠΕΝΗΝΤΑ (50), ποὺ Θεόθεν ἔρχεται νὰ χαρίσῃ ὁ κρίνων Ἰωάννης Του, τότε ἔχομε :70 + 850 + 50, ἴσον 970. Καὶ ἐπειδὴ ἔντονα τὸ χάρισμα καὶ ἡ κρίσις εἶναι τοῦ ΚΥΡΙΟΥ (τὸν Ὁποῖο ὁ Ἰωάννης ἀντιπροσωπεύει ἀπόλυτα), γι' αὐτὸ προσθέτοντας ἀκόμη «Κυρίου 1000», προκύπτει ὁ ἀριθμὸς 1970, ἔτος ἐμφάνισις τοῦ Ἰωάννη (σελ. 41, 44).

Ὁ τῶν προφητειῶν Ὀρθοδοξίας ἀριθμὸς 2000 «*χρυσὸς ἀριθμὸς*» (σελ. 29 ψηλὰ καὶ σελ. 86 χαμηλὰ), κάπως περαιτέρω βεβαιώνεται ἀπὸ τὸ ὅτι στὸν ἴδιο ἀριθμὸ 2000 ψηφίζονται καὶ τὰ συναφῆ «*χρυσίον ἑβδομήκοντα*», «*Κυρίου ἀριθμὸς ἑβδομήκοντα*» (ὑποσημαίνοντας καὶ τὸ 1970), «*χρυσίον ἀγγελία ἡμῖν*», «*νόμος Κυρίου ἑβδομήκοντα*». Πολὺ τὸ τέτοιο ἠθικοπνευματικὸ χρυσάφι (σελ. 126) θυμίζει τὸ τοῦ Ἡσαΐα 13, 11 ἕως 13, «*θέλω καταστήσει ἄνθρωπον ὑπὲρ χρυσίον καθαρὸν*», ἀνθρωπιστικώτατα.

Παρενθετικά μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ ὅτι ὁ «*δράκων οὗτος, ὃν ἐπλασας ἐμπαΐζειν αὐτῇ*» (μέσα στὴ μεγάλη θάλασσα, Υαλμὸς 103 ἢ 104, 26), «*δράκοντα ἀποστάτην*» (Ἰώβ 26, 13, τῶν Ο'), «*τὸν λοξοβάτην ὄφιν*», «*τὸν δρά-*

κοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ», (Ἡσάϊας 27, 1), στοὺς χρησμούς Λέοντος, καὶ ἀλλοῦ, ὀνομάζεται «βύθιος δράκων», ὅπου «βύθιος» ἔχει πολλές σημασίες... Ὑπάρχει καὶ ὡραία τοιχογραφία στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Διονυσίου (Ἄθω) ὅπου παριστάνεται ὁ «βύθιος δράκων» (ψηφ. 1666). Προχωρώντας στὸν ἀριθμὸ 39X10 ἴσον 390 (σελ. 31 ψηλά), αὐτὸ τὸ 390 φέρεται διπλό, πρῶτα σὰν ἓνα 390 τοῦ Ἰσραὴλ ὑπὸ Νόμον (Μωυσῆ), καὶ ὕστερα σὰν ἓνα δευτέρω 390 (ἴσον 2300 μ. Χ. μείον 390, δηλαδὴ ἀπὸ 1910 μέχρι 2300 μ. Χ., σελ. 30) ὑπὸ Χάριν Χριστοῦ (καὶ συναφὲς Εὐαγγελίῳ Του). Ἰωάννη 1, 17. Τὰ δυὸ λοιπὸν 390, ἴσον 780, καλύπτουν κάπως κάποια διπλῆ συγκεκριμένη ἐπέμβαση τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας πού τελικὰ θεραπεύει, Ἁγία δίκαια, τὴν ἀνθρώπινα ἀνάτη νόσο τῆς ταξικῆς καννιβαλικότητος. (Σελ. 116, 121). Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ 390X2 ἢ 780, ψηφίζονται ἐξηγητικὰ «Ὁφίς 780», «πόλις 390 + ἀπάτη 390» («πόλις» μὲ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ καὶ μὲ τὸ τοῦ Παύλου νόημα, ἴσον κοινωνία), «διαθήκη δουλείας» (πού ὁ διάβολος ἐπιβάλλει ὅταν πιστεύομε αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ), καὶ ἀλληλένδετα «μῖσος διαθήκης» τῆς μισανθρωπίας τοῦ διαβόλου, καὶ «θέλημα διαβόλου Ἀμαλήκ», (780). Ἄλλὰ καί, διαλεκτικὰ, «οἱ ΧΡ.», οἱ τοῦ Χριστοῦ (Β' Κορινθίους 15, 23) ψηφίζει ἐπίσης 780, νικηφόρα.

Ἀκόμα μιὰ νύξη γιὰ τὸ δύσκολο θέμα τῆς ἐλευθερίας τῆς (ἠθικῆς) θέλησης τοῦ ἀνθρώπου (σελ. 7, 48, 49, ὑποσημ. 99, 57 χαμηλά). Συναφῶς, αἰεὶ τις θέλει», καὶ «ὁ θέλων λαβέτω ἕδωρ ζωῆς δωρεάν», καὶ «ὅσους θέλει», καὶ «τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύει Κυρίῳ Θεῶ», καὶ «ἔθεσα ἐνώπιόν σας τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν διὰ τοῦτο ἐκλέξατε τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ζῆτε, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου», καὶ «ὅς ἐάν θέλει», καὶ «ὡς πεῖθων, οὐ βιαζόμενος». Ματθαίου 16, 24. Ἀποκάλυψη 22, 17. Μάρκου 8, 34. Σοφία Σειράχ 2, 1. Δευτερονόμιο 30, 19. Ἐπιστολὴ Βαρνάβα, 7, 25. Ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον 7, 30. Ἡ ἐλεύθερη θέληση τοῦ ἀνθρώπου ΔΕΝ καταργεῖται ἀπὸ τὴν προαποφασισμένη προρρύθμιση (χριστοκεντρικὸ ντετερμινισμό) τῆς Ἱστορίας. Ὁ μέχρι καιροῦ (ἐκάστοτε) ἀνεχόμενος καὶ συμπάσχων Κύριος γνωρίζει ἀπὸ πρὶν τὸ πόσο καὶ πῶς καὶ ποῦ καὶ πότε καὶ ποιά Ἐθνη-κράτη θὰ δείξουν τὴν ἄλφα ἢ τὴ βῆτα συμπεριφορά, θὰ δείξουν τὴν τέτοια καὶ τόση ἀντίσταση ἢ ὑποχώρηση στὴν πειρασμικὴ ἁμαρτία τοῦ (μέχρι καιροῦ) σατανᾶ. Πολὺ χονδρικά, γιὰ σύγκριση, οἱ ἐπιστήμονες μποροῦν καί, ὑπολογίζοντας, ξέρου ἀπὸ τὰ πρὶν τὴν πορεία τῶν πλανητῶν, τίς ἐκλείψεις, τίς τροχιᾶς ἐνὸς ἀεροπλάνου ἢ ἐνὸς βλήματος, κλπ. Ὁ Κύριος ξέρει ἀπὸ πρὶν τὸ ἀλύτρωτό μας καὶ τοὺς κυμαινόμενους βαθμοὺς τοῦ δράματος τῆς αὐτοδικίας μας, τῆς αὐτο-ἐκτίσῆς μας, μέχρι καιρῶν καὶ χρόνων ἐπεμβάσεών Του ἀφανῶν καὶ φανερῶν. Γιατὶ ὁμως νὰ μᾶς ἀφήνῃ ἐλεύθερους νὰ χτυπᾶμε τὰ κεφάλια μας καταπάνω στὰ βραχίωδη χαν-

τάκια τῆς ἄθεης ἐκτροπῆς μας ἐνώπιόν Του ; Διότι, ἔχοντάς μας πλάσει ἠθικοπνευματικά ὄντα μέ τήν κάποια ἀναπόσπαστη ἐλεύθερη θέλησή μας, πρέπει νά μᾶς ἀφήνῃ νά ἐκμετροῦμε τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης μας, τὸ χειρισμὸ τῆς κάποιας ἀνεξαρτησίας μας, μέσα στὴν ἐμπρακτὴ συμπεριφορὰ μας σὰν Θεοπροικισμένων ὄντων ποῦ Αὐτός θέλει νά Τοῦ μοιάζωμε ἀπὸ μόνοι μας (ὅσο εἶναι δυνατό), ἀπὸ τρισβαθὰ μέσα μας ἐκούσιὰ μας, σὲ ΑΓΑΠΗ ἀγία (τῆς Πρώτης Ἐντολῆς) ὅπου δὲν χωρεῖ καὶ δὲν πρέπει νά χωρῇ βίαιος καταναγκασμός. Συγχρόνως μᾶς βοηθᾷ (ἐὰν δὲν ἔχωμε ὑπερβολικὰ ἔνοχὰ μας αὐτὸ ἀποκοιτῆ λόγῳ μισάνθρωπης συστηματικῆς «βλασφημίας κατὰ τοῦ Πνεύματος» Του τοῦ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ σχεδιάζοντος στὴν Ἱστορία μιὰ πορεία πρὸς τὴ Βασιλεία Του), μᾶς βοηθᾷ πολὺτροπα παιδαγωγικά, ἰδίως μέ τήν κυριολεκτικὰ ξεστραβώνουσα ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ Του: τὸ χριστοκεντρικὰ μέγιστο δυνατὸ Δῶρο Του πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι συνήθως εἴμαστε ἀπὸ ἠθικὴ ΔΕΙΛΙΑ ἔνοχοι, «φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας» (Ἑβραῖους 1, 15), ἀπ' ὅπου καὶ τὸ κατάκαρδο παράπονο τοῦ Θεοῦ τὸ ἐκφραζόμενο στοῦ Ἰσαΐα τὸ πέμπτο κεφάλαιο, γι' αὐτὸ ἡ ἐκμέτρηση τῆς ἐλευθερίας-εὐθύνης μας ἀντὶ νά εἶναι παραδεισένια ΧΑΡΑ ΘΕΟΥ εἶναι ὀδυνηρὴ βλακώδης αὐτο-καταδίκη, μιὰ ἐπίγεια κόλαση ἀνόμων παραβατῶν σὲ αὐτοδικία ἐκτίουσα ποινὴ ἔνοχῆς μας, μέχρι καιροῦ εὐτυχῶς. (Σελ. 71 χαμηλά, 72, καὶ 7). Ἀξιοποίηση τοῦ προβλήματος τῆς ἐλευθερίας τῆς (ἠθικῆς) θέλησης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι: ἐμποτιστῆτε μέ τὴ Βίβλο καὶ σωθήκατε, καὶ βρήκατε τὴν ἀνώτατη ποιότητα-ὄντοτητα ἀνθρώπου στὸ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ τοῦ Χριστοῦ.

Στοὺς Ἀριθμοὺς 9, 23 (στὶς δυὸ ἑλληνικὲς μεταφράσεις Βίβλου, τῶν Ο' καὶ τοῦ Ν. Βάμβα), ὑπάρχουν οἱ φράσεις (στὴν ὀνομαστικὴ πτώση ἐξεταζόμενες): «φυλακαὶ Κυρίου», «ἡ φυλακὴ Κυρίου», «αἱ φυλακαὶ Κυρίου». Ἀντίστοιχα αὐτὲς ψηφίζουν τοὺς ἀριθμοὺς-χρόνους 1962, 1967, 1973, δηλαδὴ τὴν Οὐρανοσήμαντὴ ἀρχὴ τῆς δωδεκαετίας, τὸ δημιουργικὸ Χριστοκρατικὸ μέσο της, καὶ τὸ πλήρωμα-τέλος της. Μάλιστα, προφητεύει ὁ ἴδιος στίχος αὐτός, τὸ κάποιο παραπολὺ ἔνθεο ξεκίνημα 1967 «ἡ φυλακὴ Κυρίου» γίνεται μέ ἐπανελημμένο πρόσταγμα τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τοῦ Φύλακα ποῦ φυλάγει τὶς φυλακὲς (βάρδιες) Του τῶν χρόνων-καιρῶν Του, σὰν ἀφανοῦς Κυρίου τῆς Ἱστορίας. (Ἄς εἰπωθῆ ὅτι οἱ προειπωμένες δυὸ ἑλληνικὲς μεταφράσεις συμπληρώνουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη, καὶ κάποτε ἡ Θεία μνητικὴ κρυπτικότητα διαμοιράζεται καὶ στὶς δυὸ συγχρόνως, σὲ κρυπτικὴ ἀλληλοσυμπλήρωση). Ἐὰν τὰ ἐρμηνευόμενα εἶναι ἀκριβῆ, τότε πρέπει ἡ ὁδὸς 3 ἡμερῶν (ἑτῶν) Του (στὸ τέλος τῶν ὁποίων ἡμερῶν-ἑτῶν ὁ Κύριος «κατασκέψασθαι αὐτοῖς ἀνάπαισιν» καὶ «ἐν τῇ καταπαύσει εἶπεν· ἐπίστρεψε Κύριε χιλιάδας, μυριάδας ἐν τῷ Ἰσραὴλ»: σελ. 40, στίχ. 8, 11, Ἀριθμοὶ 10, 33-35) νά

είναι οί του Ὁρθόδοξου Ἰσραήλ Του 3 ἡμέρες-ἔτη τῆς δοκιμασίας ὅπου; οὐτέ προβλέπονται στίς τέτοιες πολλαπλές προφητείες τῆς Ὁρθοδοξίας (σελ. 40, 41, 44), δηλαδή πρέπει νά ἀντιστοιχοῦν στά ἀλληλένδετα χρόνια-ὄρια 1967-1970. Αὐτή λοιπόν, Βιβλικά, ἡ τοῦ Κυρίου προρρυθμισμένη ὁδός 3 ἡμερῶν μας, ψηφίζει «*ὁδόν 3 ἡμερῶν Του*» 1970 μονάδες, ὅποτε ἔτσι οί 3 ἡμέρες-ἔτη εἶναι 1967-1970. Στούς ἴδιους αὐτούς στίχους τῆς Βίβλου σηκώνουν εὐλαβικά τήν πνευματική Κιβωτό Του πού Ἐκείνος (Ἰωάννου 16, 13, καί τέλος σελ. 45) τοὺς ἐμπιστεύεται φιλόφροντα. «*Ἡ κιβωτός Ἐκείνου*», ἡ Θεοταγμένη σωτηρία-Πίστη δηλαδή, ψηφίζει 1970 πάλι. Καί στίχος 33, «*τὸ ὄρος Κυρίου*» ψηφ. ὅσο καί «*Ω. Κυρίου*» καί «*ἀγιασμός εἰς τόν Κύριον*» (Ἐξοδος 39, 30), 1810. Ἡ δέ «*ἀφέσεως σημασία*» (Λευιτικό κεφ. 25, ἐδῶ σελ. 24) πού Τριαδικά ἐφαρμόζει τὰ ἔλεη Του τοῦ «ΠΕΝΗΝΤΑ», ὑπάρχει στή φράση «*Διαθήκης ἀφέσεως*» (ἔτος) ψηφίζουσα 1971 (ἡ 260 + 1711).

Χρονικά θεωρούμενες, οί φράσεις «*περὶ τὴν τετάρτην φυλακὴν νυκτός ἔρχεται*» (σελ. 91 ψηλά), καί «*Κύριε ἤδη ὄζει τεταρταῖος γάρ ἐστι*» (γιά τὸ Λάζαρο, Ἰωάννη 11, 39, 40), κοινά ὑποσημαίνουν τὸ τέλος τῆς τέταρτης Πυραμιδικῆς καί Βιβλικῆς χιλιετίας-ἡμέρας, ὅταν πιά ἔρχεται ὁ Κύριος στήν Πρώτη Παρουσία Του. Μάλιστα στὸ στίχο «*λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσης ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;*», ὁ Κύριος πλατειά σημαίνει μιὰ νύξη γιά τὴν τελικὴ Ἀνάσταση ὅπου δὲν θὰ δοῦν τὴ δόξα Του οἱ μὴ πιστεύοντες (σελ. 57 τέλος, καί 58 ἀρχή, καί 125)· λοιπόν ἀφοῦ μιᾶ δρασκελώντας χιλιετίες-μέρες πάνω στὸ Μεγάλο θέμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Λαζάρου, προτυπώνουσας τὴ μελλοντικὴ τελικὴ Ἀνάσταση τῶν Πιστῶν συμπεραίνεται ὅτι μυητικά ἀλληλένδετα τὸ ἐπίθετο «*τεταρταῖος*» σημαίνει τετραχιλιόχρονος Ἀδάμ πού περιμένει τὸν Κύριο τῆς Χάρης (πέραν τοῦ νόμου τοῦ Μωυσῆ) γιά ν' ἀναγεννηθῆ ζωοποιούμενος-ἀνασταινόμενος ἠθικοπνευματικά, ἀνασυρόμενος ἀπὸ τὸ λάκκο-θάνατο τῆς ἁμαρτίας, καί ἔτσι μὲ τὴν τέτοια σωστικὴ ἀνάσταση προγευόμενος προτυπωτικά τὴ Μεγάλῃ Ἀνάστασι (3000 μ. Χ.) ὅπου, σωσμένος-πιστεύων πιά, «*ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ*» τὴν χαριστικὰ διενεργοῦσα τὸ τῆς θέωσης «*ἀλλαγσόμεθα ἐν ἀτόμῳ*» : «*ὁμοιοὶ Αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁφόμεθα Αὐτῷ καθὼς ἐστι. καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' Αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς Ἐκείνος ΑΓΝΟΣ ἐστι*». Α' Ἰωάννου, 3, 2, 3.

Ἡ πάλη μεταξὺ καλοῦ καί κακοῦ πού φανερόνεται καί μυητικά σέ ψηφισμούς (σελ. 72), ἔχει τὰ ἐξῆς χτυπητὰ παραδείγματα ἀκόμη. Ἡ κλειδα τῆς Βασιλείας Του (σελ. 35) ψηφ. «*Μέγα ὑμῖν*», ἀλλὰ καί «*λησταί*». «*ΩΝ*» 859, ἀλλὰ καί «*εἶδωλα*». «*ΙΗ. Χ.*» Ἰσον «*Ἰαχβέ*» (618), ἀλλὰ καί «*Ἀμαληκίτης*» (Ἀριθμοὶ 13, 29). «*Καινὴ γῆ*» (100), ἀλλὰ καί «*Ἀμαλῆκ*» (δηλαδή ἡ ὁποιαδήποτε «*ἀρχὴ ἔθνων*» αὐτοκρατορία, σελ. 99).

Στόν ἀριθμό 666 τοῦ Θηρίου (κάθε αὐτοκρατορία, ὅποιαδήποτε, μετέχει Θηρίου) ψηφίζεται βαθυσήμαντα καί τὸ «παρὰ Θεοῦ» (Γένεση 24, 50), «παρὰ Κυρίου Θεοῦ ἐξῆλθε τὸ πρῶγμα· ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ σοὶ εἰπωμεν καλὸν ἢ κακόν». Καί Ἡσαΐα 45, 7, «ἐκτός ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος (ὁ ΩΝ) καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος· ὁ κατασκευάσας τὸ φῶς καὶ ποιήσας τὸ σκότος· ὁ ποίων εἰρήνην καὶ κτίζων κακόν· ἐγὼ ὁ Κύριος ποιῶ πάντα ταῦτα». Αὐτὰ σημαίνουν ὄχι βέβαια ὅτι ὁ Κύριος δημιουργεῖ τὸ κακόν, ἀλλὰ ὅτι (ιδίως σὰν Κύριος τῆς Ἱστορίας) ἀφανῶς ἐναντιότροπα-διαλεκτικά π ρ ο ω θ ε ῖ τὴν πορεία τοῦ πανανθρώπινου πλοίου πρὸς τὴ σῴτειρα Βασιλεία Του χρησιμοποιώντας ἀκόμη καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀντιτιθέμενους ἀνέμους, ὅποτε τὸ πλοῖο πηγαίνει ζιγκ-ζάγκ (π. χ. μετὴν πλεονεξιακῆ-εἰδωλολατρικῆ ἀπόπειρα κάποιου Χίτλερ ἐκπρόσωπου τῆς πτώσης τῆς ἐποχῆς του), ἀλλὰ πάντως προχωρεῖ. «Ἰεχοβᾶς-Ἰησοῦς» ψηφ. 888 + 888, ἀλλὰ καὶ «κατέχων». Τὸ «ΙΩ.» τῶν προφητειῶν (σελ. 44) ψηφ. 810, ὅσο καὶ «Παράκλητος», ἀλλὰ καὶ «Μολόχ»... Τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ ἔσχατου καιροῦ (1941) ψηφίζεται «ΩΝ Οὐρανοῦ», ἀλλὰ καὶ «Ἀντίχριστος Ἀμαλήκ». «Λιαθήκη» ψηφ. 60, ἀλλὰ καὶ «δειλία», (ἡ πρώτη αἰτία τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ ξεπεσμοῦ, ἡ δειλία, ἴσον ἢ ἠττοπαθῆς αὐτοεγκατάλειψη). «Βασιλείας» ψηφ. 459 (ἢ 3X153), ἀλλὰ καὶ «γίγας ἄρπαξ» [γίγαντες σημαίνει καὶ ἄρπαγες Βιβλικά. «Γίγαντες» ἢ «νεφελίμ» σημαίνει τοὺς ἐπιπίπτοντες κατὰ τῶν ἄλλων. Γ. Καχριμάνη, ἔρμηνεία Σοφίας Σολομώντος, σελ. 58. Λέγονται καὶ «ὑπερήφανοι γίγαντες» καὶ «ὑπερήφανοι βιασταί», συνδυασμένα Σοφία Σολομ. 14, 6 καὶ Ψαλμὸς 86, 14. Ἰώβ 41, 34]. «Ἀλήθεια Κυρίου» ψηφ. 1064, ἀλλὰ καὶ «Αἴγυπτος» (ὄχι ἡ χώρα τοῦ Νείλου, ἀλλὰ ἡ ἀλληγορικὴ Αἴγυπτος, ἡ πνευματικὰ ἀντιστρατευόμενη κατὰ τῆς φιλάνθρωπης Βασιλείας Του): «τῆς πόλεως τῆς Μεγάλης ἦτις» (Βαβυλώνα ἐπίσης) «καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη» (καὶ προδίνουσα Ἱερουσαλήμ, ἐπίσης). Ἀποκάλυψη 11, 7-8. Τὰ πνευματικῶς «σόδομα καὶ γόμορρα» ἀντιστρατεύονται τὴν πρὸς τὴ Βασιλεία φορὰ τοῦ Κυρίου πού δρᾶ μέσω τῆς φιλάνθρωπης Πίστης σ' Αὐτόν, καὶ ψηφίζουν ὅσο «Κύριος», καὶ «Πίστις» (800).

Πολὺ μεγάλη Ἐλπίδα μέσα στὴν τραγελαφικὴ συνύπαρξη τῶν δυὸ κόσμων (ἀμφοτέρων μὴ ἀποτελούντων λύση, διότι λύση εἶναι μόνο ἡ πλήρης κοινωνικὴ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ-ΕΦΑΡΜΟΓΗ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὑπηρετούμενη καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη), εἶναι ἡ ἀλληγορικὴ παραβολὴ τοῦ Ἰωνᾶ (κεφάλαιο 3). Καὶ Βιβλικὴ ὁδηγία, μιὰ τέλεια ἀσφαλιστικὴ δικλείδα ἐγγυώμενη τὴν ἀποφυγὴ κρίσιμων λαθῶν (ἀλλιῶς ἀναπότρεπτων) πού ὁδηγοῦν σὲ προοδευτικὴ καταστροφὴ καὶ τοὺς δυὸ κόσμους, εἶναι τὸ χωρίο Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ 1, 6-9, ἰδιαίτερα. Εἶναι ἓνα διαφωτιστικὸ θαῦμα Θείας ὁδηγίας πῶς νὰ μὴ χάνεται κανεὶς, ὅποιασ-

δήποτε, αλλά να νικᾷ κατ' ἀξία. Σ' αὐτὴ τὴν ὁδηγία δὲν ἔχει καμιὰ θέση οὔτε μαμωνοδουλεία, οὔτε εἰδωλολατρεία, οὔτε βλάσφημη ἀθεία, οὔτε προσωποληψία ἢ προσωπολατρεία, οὔτε δειλὴ ἀνορθοπραξία, οὔτε ὑποκρισίες καὶ ἀκρότητες, οὔτε ὀρθογνωσία χωρὶς ὀρθοπραξία: «οὐκ ἀποστήσεται ἡ Βίβλος τοῦ νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου, καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτός ἵνα εἰδῆς ΠΟΙΕΙΝ πάντα τὰ γεγραμμένα· τότε εὐδοθήσῃ, καὶ εὐδώσεις τὰς ὁδοὺς σου καὶ τότε συνήσεις. ἴδου ἐντέταλμαί σοι ἴσχυε καὶ ἀνδρίζου, μὴ δειλιάσης, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰ; πάντα οὐδ' ἐὰν πορεύῃ». Διότι, ἀλλιῶς, κολῶεις ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει». Δαυιδ 12, 10 (ἐσχατοκαιρικὰ ἰδιαίτερα). Καὶ ἡ τῶν ὀποιωνδήποτε ἀσεβῶν ἀκαταληψία εἶναι ἕνας κίνδυνός των πού πρέπει, μὲ εὐλαβικὴ ἔμπρακτῃ μετάνοιά των φιλόχριστῃ, νὰ τὸν ἀποφύγουν. Διότι ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας εἶναι ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τι θέλει ὁ Θεός; «ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα Αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ Αὐτοῦ μελετήσεις ἡμέρας καὶ νυκτός». Ψαλμὸς 1, 2. Ὁλη ἡ Βίβλος εἶναι Χριστοκεντρικὴ, καὶ ἡ πνευματικὴ ἀγιότητά της εἶναι τὸ θέλημά Του, ἡ ἀγάπη Του, ἡ φιλανθρωπία Του. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον ἀλλοζονικὰ μισάνθρωπα ἐμπιστευτῆ ὄχι στὸ Θεό, ἀλλὰ στὴν ὠμὴ δύναμη, ξεχνώντας ὅτι «διὰ δυνάμεως ΔΕΝ θέλει ὑπερισχύσει ὁ ἄνθρωπος». Σαμουὴλ 2, 9. Ζαχαρίας 4, 6. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης σαφηνίζει ὥραϊα ἐκεῖνο τὸ μὴ ὑλιστικὸ, τὸ μὴ ἐγωιστικὸ, ἐκεῖνο τὸ ἅγιο πού θὰ νικήσῃ καὶ στὸν καιρὸ τῆς Β' Παρουσίας, ὀριστικὰ πιά (σύμφωνα μὲ τὴ Βίβλο). «Αὕτη ἐσὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ ΠΙΣΤΙΣ ἡμῶν». Ἰωάννη Α', 5, 4. Εἶναι ἡ μόνη Πίστις πού δὲν φοβᾶται τὸ χρόνο, διότι ὁ Πιστευόμενος ἀληθινὸς Θεός εἶναι Κύριος καὶ τοῦ χρόνου. [«Πίστις νίκη» ψηφ. ὅσο καὶ «ΙΗΣΟΥΣ», καὶ «ΙΕΧΟΒΑΣ», 888].

Μερικὲς ἐξυπηρετικὲς νύξεις πού κάπως προωθοῦν κάποια δύσκολα, ἀλλὰ σπουδαῖα ἀξιολογικὰ, θέματα: Πορεία ποιοτικῆς ἀνέλιξης (ἀντὶ στατικότητας) ὑπάρχει καὶ στὴ θέωση τοῦ «ἀλλαγσόμεθα» ὅπου γίνεται «συμμετοχὴ» χαριστικὴ στὴ Θεία φύση κατὰ ποιοτικὰ τάγματα, καὶ συγχρόνως «ἐν ἀτόμῳ», μὲ διατηρούμενη κάποια ἰσόγγελη προσωπικότητα στὴ Θεία υἰοθεσία, κάποια ἀγία ἀτομικότητα πού εἶναι συγχρόνως: καὶ κατὰ χάρη «μιά ἐλεύθερη ἀτομικότητα» καὶ ἐκούσια ὑποταγμένη-χορδοτονισμένη στὸν Ὑπαρξοδότῃ Κύριο, μάλιστα ἐκούσια ὑποταγμένη ἀπέραντα, ἀπὸ ἀπέραντῃ ΑΓΙΑ ΑΓΑΠΗ, ὅπου ἡ τέτοια ἀπεριόριστη χορδοτόνιση-λατρεία πρὸς τὸν ΑΓΙΟ εἶναι ἡ ποιοτικὰ ὑπέρτατη δυνατὴ ἐλευθερία. «Κατὰ μόνας ἐπλασας τὰς καρδίας αὐτῶν» ἐπίσης σημαίνει τὸ εἰπωμένο «ἐν ἀτόμῳ», καὶ οἱ κάπως συγγενικὲς (ἠθικοπνευματικὰ) ὁμάδες, κατὰ ἐπίπεδα ποιοτικὰ, κάνουν τὰ ποιοτικὰ «τάγματα» χωρὶς νὰ κασοργοῦν τὸ «ἐν ἀτόμῳ», οὔτε τὸ «κατὰ μόνας», οὔτε τὴν

ἀγαποχαρῆ κοινωνικότητα πού ἐννοεῖται στὰ «τάγματα». Σελίδα 92, στίχ. 12-14, σελ. 48. Ἡ ἀσύλληπτη ἀνέλιξη στή θέωση εἶναι (τὰ λόγια δὲν φτάνουν) κάποια ἀξιολογικὴ ἠθικοπνευματικὴ ἀνοδο-βράβευση πρὸς μείζονα ἀγιότητά των. Ὅχι πὼς εἶναι ἁμαρτωλές. Ἀπλῶς ὁ Πανάγαθος τὶς ἔλκει ἐν χρόνῳ, ἀξιολογικά, ἀκόμη πιὸ πολὺ πρὸς Αὐτόν, σὲ μείζονα, «συμμετοχῆ» των στή Θεϊότητά Του, στὸ θαῦμα του.

Ἐνα λεπτότατο συναφὲς ζήτημα πού, ἀδιόρατα κάπως, σπρώχνει πολλοὺς ἀνθρώπους στὸν πειρασμὸ πού καταγγέλλεται στὸν Ἰώβ 34, 9-11 καὶ 35,2, εἶναι τὸ νὰ νομίζη ὁ λίγο-πολύ παραπαιῶν θνητὸς (καὶ ὅλοι εἴμαστε), ὅτι εἶναι... δικαιότερος τοῦ Θεοῦ. Συγκεκριμένα ὁ μεγάλος Ἰωακείμης πλάθει δική του ἐν χρόνῳ Κρίση ὅπου τελικὰ ἀθῶώνει ἢ ἀποκαθιστᾷ τὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ, τοὺς ὑπερβολικὰ μισάνθρωπους καταχραστὲς τῆς «εἰκόνας καὶ ὁμοίωσης» μέσα τους. Ὁ δὲ Παλαμᾶς ἀνοικτὰ θεωρεῖ σὰν ἀμοιβαῖα χρεοκοπημένους τόπους τόσο τὴν κόλαση ὅσο καὶ τὸν παράδεισο. Μιὰ ἐξοχη συναφῆ πραγματεία ἔχει γράψει ὁ καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Ἀνδρέας Θεοδώρου, «Ἡ περὶ Ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων ἰδέα» (1959). Αὐτὸ τὸ ζήτημα θίγεται ἐδῶ διότι ἡ «αἰώνια» τιμωρία τῶν εἰπωμένων ἀσυγχώρητων ἁμαρτωλῶν ὁδηγεῖ πολλοὺς σὲ δυσπιστία, τοὺς κάνει θύματα αἱρέσεων, ἢ ἐμποδίζει ἄλλους νὰ προσέλθουν στήν Πίστη. Μόνο ἐλάχιστες νύξεις-ὑποθέσεις θὰ γίνουν, μὲ πολὺ δέος γιὰ τὸ δύσκολο τῆς ἀκροβασίας. «*Μὴ γένοιτο νὰ ὑπάρχη εἰς τὸν Θεὸν ἀδικία, καὶ εἰς τὸν Παντοδύναμον ἀνομία.*» Ἰώβ 34, 10. Ἐπειδὴ (α) ὁ Θεὸς εἶναι προπαντὸς ΑΓΙΟΣ, δηλαδὴ ἀπροσμέτρητα παραπάνω ἀπὸ Δίκαιος (διότι σπεύδει ἀπὸ ΑΓΑΠΗ νὰ πάθῃ Αὐτὸς τὴν ποινὴ τοῦ ἀποκληρώνοντος θανάτου τῶν ἁμαρτωλῶν γιὰ νὰ τοὺς ξανακάνῃ κληρονόμους Του, σώζοντάς τους μὲ τὸ πάναγνο αἷμα Του στὸ Σταυρὸ τῶν κακούργων), καὶ ἡ Πίστη στήν ἀπόλυτη Ἀγιότητά Του εἶναι ἀξίωμα ἀξιωμάτων, καὶ (β) δὲν πρέπει νὰ θρασύνεται κανεὶς θνητὸς νὰ ἀπαιτῆ νὰ γνωρίζῃ ὅλες τὶς ἐποισοδήποτε κρίσεις, θελήσεις καὶ σχέδια τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα νὰ σπεύδῃ νὰ... διορθῶνῃ τὸ Ὑπέρτατο Ὄν ἀπλῶς μονάχα διότι δὲν καταλαβαίνει τὶς ἐκτάσεις τῶν χώρων καὶ χρόνων ὅπου ἀπλώνονται οἱ ἀποφάσεις Του, γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους πρέπει ὁ θνητὸς νὰ δείξῃ ὅτι διέπεται ἀπὸ ταπεινότητα ὁμολογώντας μέσα του τὴν τέτοια ἀγνοιά του κατὰ τρόπο πού δὲν τορπιλλίζει τὴν Πίστη. Μόνο ὁ Κύριος εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ὄχι ἀπλὸ αὐτὸ θέμα: τὸ ἐπίθετο «αἰώνια» ἀνάγεται ἐδῶ μονάχα σὲ ἓνα νόημα; Οἱ ποινὲς στήν κόλαση-τιμωρία ποιεῖς ποιότητες ἔχουν, καὶ εἶναι ἀμετακίνητα στατικές, ἢ κινουῦνται ἀλλάζοντας, αὐξομειούμενα, κλπ.; Ἡ Βίβλος κρυπτικὰ δίνει ἀπαντήσεις ὅπου τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι οἱ ποινὲς εἶναι ἀσθήκωτα βαρύτερες, ὅπως πρέπει σὲ σατανάδες καὶ ὄργανά τους, ἐνῶ τὸ ἐδῶ ἐπίθετο «αἰώνιος» ὑποτίθεται ὅτι εἶναι κάπως πιθανὸ νὰ ἔχη καὶ ἄλλο νόημα ἐκτὸς ἀπὸ μονάχα τὸ

τῆς ἀτελεύτητης διάρκειας (ἀπεραντοσύνης) χρόνου. Πάντως μόνο ὁ Κύριος εἶναι ἀρμόδιος νὰ διευκρινίσῃ τὰ ἀγνωστα μήκη τοῦ μακρότατου χρόνου γιὰ, π. χ., τίς διάφορες κατηγορίες (ἄνισης ἐνοχῆς) τῶν καταδικασμένων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ξέρομε τίποτα τέτοιο.

Ἐπειδὴ ὄντως ὑπάρχει ἐλευθερία (ἠθικῆς) θέλησης ποῦ Θεόθεν καλεῖται νὰ ὑπακούσῃ στὴ Βιβλικὴ Νομοθεσία Του, χωρὶς ὅμως Θεόθεν νὰ καταναγκάζεται στὴν τέτοια ὑπακοή (ἀκριβῶς διότι ΥΠΑΡΧΕΙ ἡ ἐλευθερία αὐτή), γι' αὐτὸ εἶναι ἔννομα Βιβλικὰ δίκαιο : τὸ μὲν ἀνδρείο-ὑπακούον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ὑπερ-βραβευτῆ καθιστάμενο χαριστικὰ ἰσάγγελο, τὰ δὲ δειλὸ-στασιάζον μέρος τῆς νὰ καθαιρεθῆ ἀπὸ τὸ βλάσφημα δολοφονούμενο ἀξίωμα τοῦ ζῶντος Ἀνθρώπου. Καὶ ὅπως ἡ πρὸς τὰ ἄνω βράβευση εἶναι συγχρόνως ὁμαδική καὶ ἀτομική καὶ ἀντιστατικά ποιοτική καὶ ἀνελισσόμενη, ἔτσι μπορεῖ σὲ ἀντίστοιχη συμμετρία νὰ ὑποθεθῆ ὅτι κάπως (ἀγνωστά μας) ἀνάλογα μπορεῖ νὰ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πρὸς τὰ κάτω καθαίρεση· ἐὰν οἱ Βιβλικοὶ ὅροι «αἰῶν, αἰώνιον, κλπ.» σημαίνουν, ἐπίσης καὶ ἐδῶ ὅπως τὸ σημαίνουν ἄλλοῦ στὴ Βίβλο, Θεοταγμένα διαστήματα χρόνου. Διότι, αὐστηρὰ Βιβλικά νιώθοντας, πῶς εἶναι Βιβλικά δυνατὸν ὁ Ἅγιος Θεὸς τῆς ἀπέραντης ἀξιοποίησης (ἴσον ἀπέραντης εὐσπλαχνίας), ὁ αὐτοθυσιαστικὰ Του μετατρέπων ψυχῆς-ὄχετους σὲ καθαρὰ ὄντα ψάλλοντα Αὐτόν, νὰ καταδικάζῃ ἀμετακίνητα στατικά γιὰ τρισεκατομμύρια χρόνια στὴ γέεννα τοῦ (ἀλληγορικοῦ) πυρὸς ψυχῆς οἱ ὁποῖες ἀμάρτησαν λέγοντας τὴ λέξη «μωρέ»; (Ματθαίου 5, 22 σὲ σύγκριση μάλιστα μὲ τὸν ἀκολουθοῦντα στίχο 26)... Ἐλπίζομε λοιπὸν ὅτι ὁ προσδοκώμενος Ἰωάννης πιθανῶς νὰ φωτίσῃ Θεόθεν ὅλους μας γιὰ τὸ μυστήριον τοῦτο. Καὶ συναφῶς ὑποτίθεται ὅτι εἶναι πιθανὸ (α) τὸ μὲν «αἰῶν, αἰώνιον» νὰ ἐρμηνευτῆ ὅπως καὶ ἄλλοῦ στὴ Βίβλο (ἀντιστατικά), (β) ἡ δὲ φύση τῆς σὲ αὐτοδικία ἐπιβαλλόμενης ποινῆς νὰ εἶναι φρικιαστικὰ τρομακτικὴ (ὅπως ὠφελιμώτατα χρειάζεται γιὰ νὰ συνέλθουν-φοβηθοῦν οἱ ὀπραιοιδήποτε ἀθεόφοβοι μισάνθρωποι). Ξανατονίζεται : ἡ πιθανὴ τέτοια ποινὴ εἶναι αὐτοδικία, αὐτο-τιμωρία, αὐτο-καθαίρεση, ἀξιολογικὴ αὐτοκτονία, αὐτο-βασανισμὸς, μελανώτατη αὐτο-φυλάκιση σὲ ἀλληγορικὸ θάνατον (κάπως)· καὶ ἡ Βίβλος κρυπτικὰ λέγει πολλὰ συναφῆ. Ὡστε, οὐσιαστικά, τῆ μὲν χαριστικῆ θέωση τῶν ἔμπρακτα-ἅγια ἀγαπώντων τῆ διενεργεῖ ὁ χαρίζων Θεός. Τῆ δὲ καθαίρεση ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ζῶντος Ἀνθρώπου τὴν πραγματοποιεῖ, σὲ αὐτόματη αὐτοδικία, ὁ ἀπωθῶν τὸ Θεὸ μισάνθρωπος, ὁ ἔμπρακτα ἀντιστρατευόμενος τὴν πορεία πρὸς τὴ φιλόνηρωτη Βασιλεία Του, ὁ ἐνοχὰ δολοφονῶν τὸ ἐντὸς του Θεοδώρητον θαῦμα...

Ὡστε, σχετικὰ μὲ τὰ προειπωμένα, κὰν δὲν γεννᾶται ζήτημα νὰ εἶναι ἢ νὰ μὴν εἶναι ὁ Θεός... λιγότερο δίκαιος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ὑπάρχει αὐτοδικία μισάνθρωπου ὕβριστῆ ποῦ ἀξιολογικὰ δολοφονεῖ

τόσο τῆ Βιβλικῆ Νομοθεσίᾳ ὅσο καί τὸ γάλα τῆς τρυφερῆς στοργῆς ποῦ βύζαξε ἀπ' τῆ μάνα του μέσα στῆ ζεστὴ ἀγκαλιὰ τῆς μητρότητος. Λοιπὸν δὲν φταίει ὁ θαυματοδότης Θεὸς ἀν οἱ ὀποιοιδήποτε ψύχραιμοι ἀρχιεγκληματίες [κρεματόριων, στρατόπεδων ἐξορίας, βασανιστήριων, κλπ] **μόνοι τους καθαιροῦνται ἀπὸ τὸ μέσα τους θαῦμα-ἀξίωμα τοῦ ζῶντος Ἀνθρώπου, ὀδεύοντες πρὸς αἰῶνια ἀπόγνωση...**

«*Τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς, κοὶ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ*» (Θεσσαλον. Β', 2, 10, 12), ὁπότε γι' αὐτούς τοὺς ἐκουσίως μισάνθρωπους ποῦ ἐπιμένουν σατανικὰ νὰ ξεπέφτουν-καθαιροῦνται ἀπὸ τὸ μέσα τους θαῦμα-ἀξίωμα Ἀνθρώπου, γι' αὐτούς, **«κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὕμιν»** (Ματθαίου 9, 29). Ἀπὸ αὐτούς, τοὺς κάπως θηριόψυχους μισάνθρωπους, ἕνας-ἕνας των εἶναι «*εὐτὰς ἀπὸ καλάμης αὐτόματος ἀποπεσῶν*» ποῦ προορίζεται νὰ μεταβῆ ἀπὸ τὴς φλόγες τῆς σκουπιδοκάυτρας γέεννας πέρα πρὸς «*τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον*», κάπως στὸν ἀντίποδα τοῦ φωτὸς ποῦ αὐτοὶ ἐχθρευόταν τόσο ἄσπονδα. (Ματθαίου 4, 16. 8, 12. 22, 13. 25, 30. Ἰώβ 24, 14 καὶ 24. 34, 25). «*ἠέλει ἐξωσθῆ ἀπὸ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ σκότος, καὶ θέλει ἐκβληθῆ ἀπὸ τοῦ κόσμου*». (Ἰώβ 18, 18. 24, 13, 16).

Μιά ἄλλη πλατιά διάχυτη ἐπιφύλαξη στοὺς μορφωμένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς, εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁ διάβολος-συκοφάντης καὶ λοιπὸν ὅλη ἡ σχετικὴ φιλολογία εἶναι παραμύθια γιὰ παιδιὰ, ἔτσι λένε. Τὸ νὰ κατορθῶνῃ ὁ διάβολος νὰ μὴν πιστεύουν στὴν ὑπαρξή του, εἶναι ἡ **μέγιστη ἐπιτυχία του**. Διότι αὐτὸ αὐξάνει τὴ μισάνθρωπη ἀποδοτικότητά του, τὴ διαστροφικὴ συσκότισή του, τὸ χωριστικὸ-ἐχθρικό πνεῦμα ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, τὸ παραπλανητικὸ σκότος του, παραπολύ. Μὰ ἐπιτέλους τί πράμα εἶναι αὐτὸς ὁ διάβολος, ρωτοῦν. Εἶναι ἕνα ὄν με πνευματικὸ σῶμα, με ἰδιότητες ταχύτατης παρουσίας καὶ κίνησης στὰ χαμηλοοὐρανα, στὴν ἀτμόσφαιρα (ἄρχοντάς της, μάλιστα ἀόρατα ἐξουσιάζων τοὺς «*εἰδὸς τῆς ἀπειθείας*» ὄργανά του ἐπίγεια καὶ ἀνάερα: Ἐφεσίους 2, 2), τοῦ ὁποίου οἱ ἀντίχριστες καὶ ὑπεράνθρωπες ἰδιότητες φρενάρονται σὲ ὄρια, περιοριζόμενες ἀπὸ τὸν Κύριο φιλόανθρωπα. Εἶναι ἕνας πρῶν ἄγγελος, «*αὐτόματος ἀποπεσῶν*» ἀπὸ φθόνο, ἀλλαζονικὴ φιλοδοξία-περηφάνια, μισάνθρωπη ἀπληστία, ἀνοιχτὴ ἀπείθεια ἐναντίον τοῦ Εὐεργέτη Του Πλάστη Θεοῦ ὁ Ὅποιος τὸν εἶχε πλάσει ὡραῖον ἐλεύθερο Ἄγγελο, ἀγνό, ὄχι ἀμαρτωλό. (Ἰεζεκιήλ, κεφάλ. 28). Εἶναι ἕνα ὄν ποῦ μόνο του ξέπεσε (με τὸ Ἡρακλείτειο «*ψυχῆς ἐστὶ λόγος ἑαυτὸν αὐξῶν*» σελ. 81) στὸν ἀντίποδα τῆς φιλόανθρωπης πνευματικῆς ἀγιότητος, καὶ ἔτσι ἐγινε ἕνα ὄν ἀλγεβρικὰ ἀρνητικῆς ἠθικῆς ἐνέργειας, τὸ ὁποῖο, ἔτσι ὑπερ-διστραμμένα, χαίρεται τερατωδῶς μετὸ νὰ προξενῆ πόνο, παραπλάνηση, συσκότιση πνευματικῆ, μισάνθρωπο

άλληλοφάγωμα, άγιοκτονία και άξιοκτονία, και άντιστράτευση έναντίον τής Νομοθεσίας του Θεού, κατά τής πορείας προς τή φιλόανθρωπη Βασιλεία του Θεού, υπέρ λοιπόν τής ιδιαίτερα άσυγχώρητης «βλασφημίας κατά του Πνεύματος», και μυριότροπα πονηρά έναντίον του Λυτρωτή Χριστού και τής Έκκλησίας Του. Άλλά όλα αυτά μέσα σε κατά Θεία παραχώρηση άνεκτά όρια, μέχρι καιρού τελικής έκκαθάρισης ή κάθαρσης (1941-2300 μ. Χ., και κατόπι στον όριστικό «δεύτερο θάνατο» στην Καθολική Ανάσταση).

Δέν πρόκειται λοιπόν για καμιάν άντικειμενική διαρχία μεταξύ Θεού και σατανά. Διότι υπάρχει ένα εν χρόνω Θεότακτο σχέδιο, άποκαλυπτόμενο στη Βίβλο, τό όποιο κάπως άποτελεί ένα είδος δοκιμασίας ή ήθικών έξετάσεων του άνθρώπου, ό όποιος άνθρωπος πρέπει στο διάστημα αυτό να δείξη τό κατά πόσο είναι άξιος να πειθαρχήση στη χριστοκεντρική Βιβλική Νομοθεσία τής σωτηρίας του, τής Πίστης στον Άγιο Θεό, τής λύτρωσής του και τελικής ύπερ-λύτρωσής του (θέωσης), έτσι υπεύθυνά του έμπρακτα έκμετρώντας την εϋθύνη του τής παραβολής του ταλάντου τήν εϋθύνη του για τό τι θα την κάνη επίγεια τήν έλευθερία τής θέλησής του, προτού βραβευτή (ή άπορριφθῆ) στην κρίση, ή όποία κρίση είναι κάπως αυτοδικία του άνθρώπου προς τον έαυτό του, άκριβώς διότι όντως υπάρχει ήθική έλευθερία θέλησης, τής όποίας ή ήθική ποιότητα ΑΓΙΑ ΑΓΑΠΗ Ισχυρώς αρχίζει ήδη με τής μάνας μας τό γάλα και τή μητρική άγαπο-διδάσκουσα άγκαλιά.

Άλλά όλα αυτά δέν άποδεικνύουν έπιστημονικά τήν ύπαρξη του διαβόλου, του σατανά του σχολαστικώτατα-έπιμελέστατα άποφεύγοντος να άφήνη άποδείξιμα ίχνη ύπαρξής του. Προς αυτή τήν άπόδειξη, κατά παραχώρηση του δοξαζόμενου Αγίου Θεού, θα γίνη τώρα προσπάθεια. Πρόκειται για κάπως όμαδική έρευνα (έμμεσα και άμεσα) έξη άνθρώπων, με πειραματικούς τρόπους διαπιστώσιμους. Οί πέντε (ή τέσσερις) με καλή πίστη Ισχυριζόταν ότι λαβαίνουν με πνευματιστική έπικοινωνία μηνύματα, συνεχῆ και συστηματικά, κατευθειαν από τον Πατέρα Θεό! Ο γράφων τό άμφισβητούσε. Και, για να έξυπηρητήση, εκόπιασε πολύ, γραπτά και προφορικά (χωρίς άποτέλεσμα). Τότε, συνεχίζοντας συναφείς θερμές προσευχές, έπρότεινε στους άλλους να ζητήσουν από τον νομιζόμενό τους Πατέρα Θεό να τους άπαντήση πάνω σε ένα σπουδαιότατο πρόβλημα στο όποιο ό γράφων (ύστερα από μεγάλη άγωνία θρησκευτική) είχε λάβει άπάντηση σε προσευχές του συντριβῆς, όχι με πνευματιστικούς τρόπους που είναι άντιβιβλικοί. (Α΄ Τιμόθεον, 4, 1. Α΄ Χρονικών 10, 13. Ήσαϊας 8, 19-20. Δευτερονόμιο 18, 10-12). Πραγματικά ζήτησαν και τους ήλθε άπάντηση. Και τώρα ό αναγνώστης, άπροκατάληπτα συγκρίνοντας τις δυο διαφορετικές διαφωτίσεις πάνω στο ίδιο (λυδίας λίθου) θέμα, άς κρίνη μόνος του. (Μπαίνει όπως γράφτηκε, στην

καθαρεύουσα, τὸ 1960-1961). Ὁ γράφων νομίζει ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμαδικὴ πειραματικὴ ἔρευνα κάπως ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξὴν, ἀλλὰ ΚΑΙ τὴν πονηρότατα ὑποκριτικώτατη μισανθρωπία, τοῦ διαβόλου-συκοφάντη.

Πειραματικὸς ἔλεγχος τῆς ταυτότητος τοῦ ὑποτιθεμένου «Πατρὸς Θεοῦ» (ἢ τοῦ Σατανᾶ, ὡς ταπεινὰ νομίζω) τοῦ πνευματιστικῶς κατεξουσιάζοντος τὴν ὁμάδα.

Ἴδου τὸ κοινὸν ἐρώτημα τὸ ξεχωριστὰ ὑποβληθὲν πρὸς δύο οὐρανιας δυνάμεις (ἀμφοτέρας ἐκλαμβανομένας ὡς Ἁγίαν Θεότητα): κατὰ πόσον εἶναι ἐνόχοι οἱ ἅγιοι Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες οἱ ἐμπράκτως δεχθέντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πρωτοχριστιανικοῦ ἠρωϊσμοῦ μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν στρατηγικῶς ψευτοεκχριστιανισθέντα καισαρομαμωνᾶν-πλουτολιγαρχίαν;

Ἀκολουθεῖ σύγκρισις τῶν ληφθεισῶν δύο ἀπαντήσεων, ἦτοι: 1) ἀπὸ τὴν πνευματιστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν «Πατέρα Θεόν», καὶ 2) ἀπὸ ἀπάντησιν πρὸς τὸν γράφοντα [λαβόντα κατόπιν προσευχῆς ἀδειαν ἀνακοινώσεως τῆς ἀπαντήσεως].

1) Ἐδῶ ἡ ἀπάντησις ἡ πνευματιστικὴ πρὸς τὴν ὁμάδα.

«ΟΙ ΑΜΑΡΤΑΙΝΟΝΤΕΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΕΝΟΧΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΗΓΕΤΑΣ».

Μὲ τι ἰσοδυναμεῖ:

Ἐδῶ ὁ ἀπαντήσας χαρακτηρίζει κυρίου ἐνόχους τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Πατέρας. Καὶ τοὺς θεωρεῖ πολὺ πιο ἐνόχους ἀπὸ τὴν κρατικὴν ἢ πολιτικὴν ἡγεσίαν. ΠΡΟΣΟΧΗ ὅτι δὲν ἐμβαθύνει νὰ ἐξετάσῃ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κοινωνικῶς γονατίζει τὴν Ἐκκλ. ἡγεσίαν (ἀπὸ Δ' αἰῶνος), τὸ ὁποῖον προβάλλεται καὶ ἐξωτερικεύεται στοὺς «πολιτικοὺς ἡγέτας». Ἔτσι ἀσκεῖ παραπλανητικὴν κρίσιν, ἐπιφανειακὴν, «γιὰ τὰ μάτια μόνο», ἄρα οὐσιαστικῶς καλύπτει τὸν ἀρχιἐνόχον. Εἶναι μιὰ βαθειὰ σοφὴ ὑποκρισία.

Συμπέρασμα

Ἡ ἄνω ἀπάντησις παρακάμπτει

2) Ἀπάντησις πρὸς δοθὸν ἐρωτήσαντα τὸν Κύριον σὲ συντριβὴ προσευχῆς.

«ΚΗΦΗΝ ΚΑΘΑΠΤΕΤΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΤΡΟΣ»

Μὲ τι ἰσοδυναμεῖ:

Ἐδῶ ὁ Ἀπαντήσας θεωρεῖ ἀντιδίκους Του ὄχι τοὺς ἔστω ἐνόχους Ἐκκλ. Πατέρας ἀλλὰ τὸν «κηφήνα», δηλαδὴ τὸν μακραίωνα ἀντίπαλον, τὸν ψευτο-ἐκχριστιανισθέντα καισαρομαμωνᾶν ταυτιζόμενον μετὰ πλουτολιγαρχίαν. Δηλαδὴ βάλλει εἰς τὸ κέντρον τοῦ στόχου, ὄχι στὴν περιφέρεια. Διαλέγει δὲ εὐστοχα βαρυσήμαντα τὸ σύμβολον «κηφήν». Αὐτὴ ἡ κρίσις εἶναι ἐμβαθύνουσα, ἀκριβὴς, ἀντικειμενικὴ καὶ λοιπὸν δίκαιη. Κτυπᾶ αἰτίαν καὶ ρίζαν κακοῦ, ἀντὶ ὑποκριτικῶς νὰ τὴν ἀγνοῇ μετὰ τὸ νὰ κτυπᾶ μόνον τὰ ἀποτελέσματα. Τουλάχιστον κοινωνικῶς.

Συμπέρασμα

Ἡ ἄνω ἀπάντησις τοποθετεῖ τὸ

τόν πλουτολιγαρχικόν ἀντίδικον Θεοῦ καὶ λαοῦ, παραβλέπει τὸν ἐπὶ χιλιετηρίδας ἀρχιένοχον ἐπί γῆς, καὶ κτυπᾷ πρωτεύοντως τοὺς ἡγέτας τῆς Ἐκκλησίας, δευτερευόντως τοὺς πολιτικούς ἡγέτας, καὶ καθόλου ἐκείνην τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ ποῦ πιεστικῶς γονατίζει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ποῦ μαμωνόδουλα κινεῖ τοὺς πολιτικούς «ἡγέτας» σάν μαριονέτες παρασκηνιακῶς. Ἐφαρμόζοντας τὸ νομικὸ ἀξιωμα «πρὸς τίνος ὄφελος;», βλέπομεν ὅτι ἡ ἄνω ἀπάντησις, ἀποσιωπῶσα τὸν κύριον ἔνοχον καὶ κατακτυπῶσα τὸ ἠθικοκοινωνικὸν θῦμα τοῦ ἐνόχου (τὴν ὡσαύτως ἔνοχην ἐκκλ. ἡγεσίαν), ἐξυπηρετεῖ τὸν μισάνθρωπον Σατανᾶν φιλομαμωνικῶς. Ἄρα εἶναι τοῦ Σατανᾶ, ἀπὸ τὰ «βαθέα τοῦ σατανᾶ»: Ἀποκάλυψις 2, 24.

πρόβλημα στὴν πραγματικὴ του βάσι, ἀντικειμενικώτερα καὶ ριζικώτερα. Ἔτσι ἀντίκειται (οὐσιαστικῶς) πρὸς τὴν καμμύουσαν μυωπίαν καὶ φαρισαϊκότητα τῆς ἄλλης ἀπαντήσεως (τοῦ «Πατρὸς» τῶν πνευματιστῶν Θεολατρῶν). Ἐφαρμόζοντας τὴν νομικὴν ἀρχὴν «πρὸς ὄφελος τίνος;», βλέπομεν ὅτι ἡ ἄνω ἀπάντησις φείδεται τῆς Ἐκκλησίας (ὅταν εἰς τὴν κάποιαν ἔνοχὴν τῆς ἀναζητεῖ τὸν κοινωνικὸν πρωταίτιον), χωρὶς νὰ φείδεται τῆς πλουτολιγαρχίας. Ἐξυπηρετεῖ λοιπὸν τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν καὶ ἄρα εἶναι Θεόθεν. Ἴδου καὶ λοιπὰ συναφῆ μηνύματα (ὄλα θέρους 1960) διὰ πληρεστέραν κατατόπισιν. «ΟΡΓΗ ΟΥΡΑΝΟΥ...». «*Θεοφιλῆς Ἐπιστήμη ἐργάζεται.*». «*Βραχίον Του Θεολογία.*». «*Πρέπει νὰ πιστεύετε στὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ.*».

Ἡ διαφορὰ στὴν ἠθικὴ ποιότητα τῶν ἀνωτέρω δύο ἀπαντήσεων δείχνει ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ ΜΙΑΝ Ἁγίαν πηγὴν ἀμφότερες. Ἡ μία κάπως κήδεταί τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἄλλη κάπως κήδεταί τῆς μαμωνοδουλείας. Ἡ μία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄλλη τοῦ Σατανᾶ.

Τὸ νὰ βεβαιώσῃ μόνος του ὁ γράφων τὸ πόση πειραματικὰ πλουσιώτατη πείρα ἔχει γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ-σαταν (ἀπὸ τὸν ἀπίστευτα ὑπουλο καὶ ἀτιμο πόλεμο ποῦ ὁ γράφων ὑφίσταται ἀόρατα, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὰ ἐπίσης), δὲν ἔχει ἐπιστημονικὴ ἀποδείξιμη ἀξία. Ἐνῶ ἡ ὁμαδικὴ πειραματικὴ ἔρευνα προσφέρει τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιστημονικὴ ποιότητα. Ἄς προστεθῆ ὅτι μετὰ τὸ κατὰ Θεία παραχώρησις πάθημά του (διότι περὶ παθήματός του πρόκειται), ὁ δῆθεν οὐράνιος «Πατέρας Θεός» τῶν πνευματιστῶν Θεολατρῶν δὲν ἐδέχτηκε ἄλλο πιά νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτοὺς σὲ ἐρωτήματα ποῦ ὁ γράφων τοὺς πρότεινε γιὰ νὰ ξεμασκαρώσῃ τὸν Πονηρὸ ἀκόμη πιὸ γερά. Ὡστε λοιπὸν ὑπάρχει καὶ παραυπάρχει, μέχρι καιροῦ, ὁ ἀρχὼν τοῦ σκότους, ὁ διαβάλλων (καὶ γι' αὐτὸ) διάβολος. Καὶ ὅπως τὰ ὠραιοχαρῆ θαυμάσια τοῦ σύμπαντος καὶ γῆς ἔμμεσα Ἀποκαλύπτουν τὸν Ὑπέρτατον ὄντα: «ἐὰ